

Faşizme, emperyalizme, tekellere,
ulusal zulme karşı savaş!



MHP, ÜGD ve öteki faşist
yuvaları dağıtacağız!

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 6, Sayı: 101
15 Ağustos 1979

Toplu savaşıma hazırız!

Aliye P. Atılğan

İşçi sınıfımızın güçlü kalesi Maden-İş, MESS'e bağlı 96 işyerinde toplu sözleşmeye hazırlanıyor. 9-10 Haziran günlerinde, MESS sözleşmesinde izlenecek siyaseti görüşmek üzere, MESS'e bağlı tüm işyerleri baş temsilcilerinin katıldığı bir toplantı düzenlendi. 106 baş temsilci Maden-İş genel merkezi tarafından hazırlanan bir eylem programını tartıştı. Programın adı: "Eylül 1979 Toplu Savaşım Programı".

Bu toplu sözleşme sıradan bir sendikal eylem değildir. Toplu sözleşme 25 bini aşkın ağır sanayi işçisini kapsıyor. Türkiye işçi sınıfının en savaşkan, en deneyimli öncü işçilerini. Baş temsilciler toplantısından sonra yayınlanan bildiriye Maden-İş üyelerinin bu nitelikleri şöyle dile getiriliyor:

"Bugüne kadar her türlü mücadelede coşku ile onurlu yerini alan Maden-İş üyeleri olarak DGM'yi ezerek barikatlara çıkan, 1 Mayıs alanlarını yığınsal bir şekilde dolduran, 16 Haziranları, 20 Martları yaratan, şanlı 77 destanlarını yazan bizler 1 Eylül 1979'da yine mücadele alanlarına çıkacağız".

Öte yandan Türkiye burjuvazisinin içinde kıvrıldığı ekonomik bunalım doruk noktalarına doğru tirmanıyor. Ücretlerin dondurulması işbirlikçi-holdingçi burjuvazinin, emperyalist finans merkezlerinin baş belgisi oldu. IMF kredilerinin sürebilmesi için dayatılan en önemli koşullardan biri de ücretlerin dondurulması.

MESS patronları şimdiden toplu sözleşme görüşmelerinde gösterecekleri tavrın ne olduğunu ortaya koydular. Metalurji işçilerinin istedikleri ücret zamlarının "ülkemizi nerelere getirdiği"nden söz etmeye koyuldular. MESS Yönetim Kurulu Başkanı Turgut Özal, tekelci burjuvazinin öteki örgütlerini imdada çağırıyor. "Ortak düşmana karşı ortak savaşım" vermelerinin zorunluluğunu vurguladı. Öte yandan, hükümete yazdıkları "gizli" mektuplarla Maden-İş üyelerine karşı devleti de yardıma çağırıyor.

Maden-İş böyle bir ortamda toplu sözleşmeye oturuyor. Bütün göstergeler önümüzdeki günlerde ülkemizde süregiden sınıf savaşımının daha da sıcaklaşacağını, devrimci durumun üst aşamalara doğru hızla tirmanaca-



ğını gösteriyor.

Türkiye işçi sınıfını, halkımızı, yiğit Maden-İş üyelerini on yıldır grevlerden direnişlere, fabrika işgallerinden barikatlara koşturan nedir?

Ülkemizde 1968'lerden bu yana yaşadığımız devrimci durum ve faşizm tehlikesinin temel nedeni, Türkiye tekelci burjuvazisinin tek sömürü kaynağının Türkiye işçi sınıfı olmasıdır. Emperyalist ülkelerdeki gibi, geri kalmış ülkelerin sömürüsünden elde ettiği kârlarla kendi ülkesindeki sınıf çelişkilerini yumuşatma olanağının bulunmamasıdır. Üstüne üstlük emperyalist devlerin Türkiye işçi sınıfının sömürüsünden aslan payını almaktadır. 8 ay süren şanlı MESS grevinin üstünden iki yıl geçmeden Maden-İş üyelerini gene zorlu bir savaşımın eşğine getiren neden budur.

Maden-İş bildirisinde bu gerçek şöyle dile getiriliyor: "Bu bunalımın sorumlusu tekelci sermayedir. Kapitalist düzenden, egemen sınıfların emperyalizme bağımlılık politikasından kaynaklanan bu bunalım kalıcıdır, süregindir... Bunalımdan çıkış yolu emperyalizmi söküp atmak, tekellerin egemenliğine son vermek... Metalurji işçileri olarak tekelilerin azgın sömürüsüne karşı büyük bir kavgaya hazırlanıyoruz. Bu kavgaya emperyalizme ve faşizme karşı verilen kavgadan ayrı değildir".

Türkiye işçi sınıfının gözbebeği Maden-İş üyeleri, bunalımdan çıkış yolunu böyle gösteriyor. Önce, "burjuvazinin verebileceği kadar istemek", sonra da aynı mantığın devrimci sözlerle süslenmiş biçimi olan "işçi sınıfının almaya gücü yeteceği kadar istemek" belgileriyle "uslandırılmaya" çalışılan Maden-İş üyeleri haykırıyor: "Hangi koşullarda olursa olsun taviz vermeyeceğiz".

Maden-İş li yiğit işçerimiz devrimci durumda en sıradan bir ekonomik istemin bile devrim için savaşıma doğrudan bağlandığını görüyor. Ekonomik savaşımı devrim için savaşıma bağınıyor. Oportünistler, işçi sınıfını ne kadar "sendikal siyasetin" dar sınırları içinde tutmaya çalışırlarsa çalışırlar, önce Leninizm, sonra sınıf savaşımının kendisi öğretiyor:

İşçi sınıfımız, emekçi halkımız için bunalımdan çıkışın tek yolu, ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirmektir. Başka yollar işçi sınıfı için, halkımız için açlık, sefalet, ölüm demektir.

İçindekiler

1. Toplu savaşıma hazırız!
Aliye P. Atılğan
2. Okurlarımız yazıyor

Tek umut yığınların örgütlü savaşımıdır
D.Ş. İzmir
3. Toplu sözleşmelerde kül yutmayacağız
Emine Engin
4. Ölümsüz savaşçı
Reşat Fuat Baraner

Zipkin Korhan
5. ÇEK-AL bölümü:
Herşeyin sonunu kadrolar belirleyecektir
R. Yürükoğlu
- 9 Türkiye Kürdistanı'nda devrimci çizgi güçleniyor
Süleyman Sakalı
10. Anahtar "Polonya Sosyal-Demokratları arasında bölünme"
11. Faşizm tehlikesi ve devrimci eylem
Ş.H. İzmir

Namibya kazanacak
Zeynep Arbat
12. TKP halkındır bölünemez
M.L. Antalya

Yaz Taarruzu son haftasına girdi

Sosyalist Vietnam
Luong Bang'ı kaybetti

Maden-İş'in 32. yılını kutluyoruz.

15 günlük devrimci işçi gazetesi.
Editör: R. Yürükoğlu
Sahibi: İngiltere Türkleri İlericiler Birliği
Masrafı: 30p.
Yıllık abone: 10 pound
Almanya için: 60 mark
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Adres: 56, Mansfield Rd., Hford, Essex, England.
Baskı: Anvil Printers Ltd. (T.U.)

İŞÇİNİN SESİ



OKURLARIMIZ YAZIYOR

İşçinin Sesi okuyucularına ayırdığımız bu bölüm görüşlerimizi paylaşan-paylaşmayan tüm okurlarımıza aşıktır. Mektuplarımızı, haberlerinizi, yazılarınızı bekliyoruz.

Değerli yoldaşlar, Son günlerde ilerici Türkiye gençliği arasında "Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye" adlı kitabın bazı yankıları ardından, çelişkileri açığa çıkarmak amacıyla, ederi karşılığında adı geçen kitabı adresime yollamanızı saygıyla rica ederim.

E.U.
Selçuk, İzmir

Sayın R. Yürükoğlu, Editörü olduğunuz İşçinin Sesi devrimci işçi gazetesini zaman zaman izledim. Mücadelenize saygı duyuyorum.

Gazetenizde ilân edilen "Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye" kitabını ve daha önce yayınlanmış yayın ve kitapları aşağıdaki adresime ödemeli olarak yollamanızı rica ederim. Ayrıca İşçinin Sesi devrimci işçi gazetesine abone olmak istiyorum. İstemiş olduğunuz dört kitabı postaladım. Çalışmalarınızda başarılar dilerim.

Ş.H.
Ankara

İşçinin Sesi Dergisi sorumlu arkadaşlara, Bir süreden beri fabrikası işçi temsilciliğine gazetelerinizi yollamaktasınız.

Sizlerden bu gazetelerde birkaç adet daha fazla göndermenizi, ayrıca "Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye" adlı kitabınızdan iki adet, ayrıca başka yayınlarınızdan ücretsiz olarak, imkânlarınız elverişliyse, göndermenizi rica edeceğim.

Biz de sizlere birkaç kitap gönderebiliriz. Yukarıdaki isteklerimizi kabul ederseniz çok memnun oluruz. İşlerinizde başarılar diler, DEVRİMCİ SELAMLARIMIZI İLETİRİZ.

.....Fabrikası
İşçi Temsilciliği
Silahlar, İstanbul

Değerli dostlar, Gazetemiz İşçinin Sesi'nin yeniden yayınlanmaya başladığını öğrendim. Sizleri coşkuyla kutlarım. Bundan sonraki sayılardan aşağıda yazılı adresime gönderirseniz, sizlere minnettar kalacağım. Savaşımızda başarılar diler, devrimci selâmlarımı iletirim.

D.S.
Ankara

Değerli arkadaş, Eski adresime gönderdiklerinizi yeni adresime göndermenizi sizden rica ediyorum. Buradan İstanbul'a gideceğimden buradaki çalışmamı yerimizi kapatmak. Nasılsınız? Taarruz'da arzuladıklarınızı gerçekleştireceğinize inanıyorum. Gönderdiklerinizden çok şey öğrendim. Erzincan'a artık mektup göndermeyin. Yeni adresime gönderirseniz, yazarsanız çok sevinirim. Ben size İstanbul'dan yazmaya çalışacağım. Devrimci selâmlar.

K.O.
Erzincan

Sevgili dostlar, Göndermiş olduğunuz İşçinin Sesi gazetelerini alıyorum. Ben onları arkadaşlarıma veriyorum ve ilişki içinde bulunduğum yerel yayınlara gönderiyorum. Onlar da bazı yazıları yayınlıyor, ya da esinlenerek yazı yazıyorlar. Size yazılar göndermeye çalışacağım. Bunlar yayınlanırsa sevinirim. Tabii ideolojik yeterlilik varsa yayınlanır. Dostlar, Aydınlik denen o paçavranın provakasyonu mutlaka bozulacaktır. Tüm dostlara selâmlar ve başarılar.

C.D.
Antalya

Sevgili dostlar, Gönderdiğiniz gazeteleri alıyorum. Ben de size sık sık gazete göndermeye çalışacağım. Duyduğuma göre, İşçinin Sesi ile bazı yoldaşlar arasında bazı ayrılıklar varmış. Bunu araştırmak istedim. Yazarsanız sevinirim. Tüm dostlara selâmlar, başarılar.

Ş.M.
Antalya

Sayın İşçinin Sesi Editörlüğü, Arkadaşlarımdan aldığım gazetenizin çeşitli sayılarını okudum. Çok güzel. Çok güzel hazırlanmış olduğunu gördüm. Gazeteyi sürekli okumak, izlemek istiyorum. Bunun için abone olmak istiyorum. Gerekli koşulları aşağıda belirteceğim adresime bildirmenizi rica ederim. Ayrıca yayımlanmış olduğunuz R. Yürükoğlu'nun "Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye" adlı kitabını ödemeli olarak adresime göndermenizi saygılarımla rica ederim.

bir işçi
İskenderun

Sevgili arkadaşlar, Yaz Taarruzu'na yolladığımız çekin yarısı benim, yarısı kardeşimin katkısı olarak geçsin lütfen. Yaz Taarruzu'nun gurur verici, imrendirici sonuçlarının daha da iyiye gitmesi dileğiyle.

A.F.
İstanbul

Dostlar, Mücadelenizde başarılar diler, gelecek günlerin bizim ve dünya işçi sınıfının olacağı inancıyla. İstedığınız kitapları göndereceğim.

T.M.
Diyarbakır

İşçinin Sesi Redaksiyon Kurulu'na, İşçinin Sesi gazetesinin yayın hayatına devam ettiğini sevinçle öğrendim ve gönderdiğiniz size saygıyla teşekkür ederim. Olanaklarım ölçüsünde ve ilk aşamada İşçinin Sesi'ne 1 pound gönderiyorum. Eğer olanaklıysa İşçinin Sesi'nin diğer sayılarından aşağıdaki adresime gönderirseniz çok memnun olurum. Çalışmalarınızda başarılar. Saygılarımla.

U.L.
Berlin

Tek umut yığınların örgütlü savaşımıdır

"İlerici kadın hareketi durdurulamaz yürüyüşü." İlerici kadınlara, faşizme karşı bağımsızlık savaşımında onurlu bir yer olan İKD'nin açılması için ürüdüler. Yürüyüş dört gün sürdü.

Bilindiği gibi 28 nisan 1979 tarihinde hiç bir gereke göstermeden İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı kararı ile tüm İKD şubeleri ve genel merkez faaliyetten men edilmişti.

Fakat tüm bu yasaklara rağmen ilerici kadın hareketi durdurulamadı ve ilerici kadınlara faaliyetlerine devam ettiler. Çünkü ilerici kadın hareketi, demokratik hareketin vazgeçilmez bir parçasıdır ve İKD'liler çok iyi biliyorlar ki, ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini öğrenmenin yolu yığınsal eylemleri artırmaktan ve öznal faktörün önemini vurgulamaktan geçer.

Böylece büyük kadın yu-

rüyüşü planlandı ve yapıldı. Yürüyüş 20 temmuzda İzmir Konak Meydanı'nda başladı. Yürüyüş 500'ü aşkın kadın ve Türkiye'nin dört bir yanındaki onbinlerce işçi ve emekçi kadının istemlerini dile getiren temsilciler katıldı. Yürüyüşü demokratik kuruluşların çoğu destekledi.

Yürüyüş sırasında İKD'lilerin militanlığı, bağımsızlık kararlılıkları dik kati çekiyordu. Sık sık faşizme karşı sloganlar atıldı. "MHP ve ÜGD kapatılsın" istemiyle İzmir sokakları çın çın çinladı.

Yürüyüş halktan büyük destek ve ilgi gördü. Kadınlarımız yer yer alkışlandı.

Daha sonra 3 büyük otobüs binildi ve Ankara'ya doğru yola kılıldı.

Yürüyüş kolu, Aliğa, Burhaniye ve Balıkesir'de coşku ile karşılandı ve buralarda da yürüyüşler düzenlendi.

21 temmuzda, Bursa'da,

Kocaeli il sınırından hareket eden diğer yürüyüş kolu ile birleşildi ve Bursa'da bir gece düzenlendi.

Bözüyük'de karşılanan yürüyüş çok görkemli oldu. Halktan büyük destek gördü. Daha sonra Eskişehir'den Ankara il sınırına gelindi.

Ankara il sınırıma, ilerici kadınlara karşılamaya demokratik kuruluşlardan çoğu gelmişti. Burada bir toplantı düzenlendi ve tüm kuruluşlar desteklerini dile getirdiler. Fakat yürüyüş kolu sıkıyönetim emriyle Ankara'ya sokulmadı. Yürüyüş ve toplantı durduruldu.

İstanbul Barosu'ndan 50 avukat İKD'nin açılması için Danıştay'a başvurular. 2 otobüs lük temsilci Ankara'ya girdi. Diğer 3 otobüse nüsaade edilmedi. 500'ü aşkın ilerici kadın Ankara sınırında kaldı. Sıkıyönetimin emriyle kadınlara zorla otobüslere bin-

dirilip geri gönderilmek istendi. Bu sırada Ankara'ya giden temsilciler geri döndü. Ve 23 temmuz günü yürüyüş son verildi.

Bu yürüyüşle, ilerici kadınlara, emperyalizme ve faşizme karşı, işsizliğe ve pahalılığa son vermek için, örgütlü savaşımını sürdürmekte kararlılıklarını dosta düşmana gösterdiler.

Devrimci durum aşamasında olan ülkemizde yığın hareketlerinin önemi ve yeri çok büyüktür. Bu yığın hareketleriyle kitleler, tek umudun kendi örgütlü güçlerini yattığı kavrayacaklardır. Bu mantık altında yürüyüş değerlendirildiğinde tarihi önemini büyük olduğu görülür.

Evet, yığın eylemleri yükseliyor. Devrimci durum git-tikçe olgunlaşıyor. Tek umut halkımızın örgütlü savaşımıdır.

D.S.
İzmir



Toplu sözleşmelerde kül yutmayacağız

Emine Engin

1979 toplu sözleşme yılıdır. İşçi sınıfımızın en bilinçli, öncü kesimi metalurji işçileri de MESS ile yeni çatışmaya hazırlanıyor. Reformizmin ve kuyrukçu uyusukluğun işçi hareketi üzerindeki etkilerini ne denli kırabilirsek, önümüzdeki günler de o denli büyük, tarihsel önem taşıyan savaşa sahne olacaktır.

Ülkemiz devrimci durum yaşıyor. Ezilen sınıflar eskisi gibi yaşamak istemiyorlar demek hafif kalıyor. Bugün işçiler, emekçiler için sorun yaşamak, ailesini, çocuğunu yaşatabilmek. Sorun ölmemektir. Halkımız, bu durumun haklı öfkelerini barındırıyor.

Halkın bu öfkelerini patlatabilecek güç işçi sınıfımızdır. Onun devrimci yığınsal eylemlere çıkmasıdır. Bunun önünü tıkanan önemli bir neden işçi sınıfının örgütlü hareketi içinde boy veren kuyrukçuluktur. Gerçekleri göğüsleyelim, göğüsleyelim ki değiştirelim. Ve değiştirelim ki işçi sınıfımız savaşa dalsın, taksin yığınları peşine, sürüklesin ileri demokratik halk devrimine.

"Gerçekçi istemler" konusu

Toplu sözleşmeler yapılıyor. Metalurji işçileri, MESS'e karşı toplu sözleşmeye hazırlanıyor. İşçi sınıfımızın bu en bilinçli kesiminin toplu sözleşmelerde başlatacağı savaşın yönü, yöntemi, ülkenin, tüm halkın yazgısı için büyük önem taşıyor. Gelgelelim, *Atılım*, istemler konusunda işçi sınıfının savaşları ilerletecek, yükseltecek bir tutum almıyor. Bulanık bir tutum alıyor.

Atılım'ın ağustos sayısında şöyle deniyor:

"...istemlerin gerçekçiliğinde ölçü burjuvazinin ne kadar verebileceğini değil, işçi sınıfının ne kadar alacak güşte olduğudur. Bu da işçi sınıfının, sınıf sendikalarının savaşım kararlılığına, hazırlığına ve örgütsel gücüne bağlıdır.

"O halde yapılacak iş, tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesini işleterek, işçilerin gerçek istemlerini saptamak bunları alabilmek için de çok yönlü hazırlıklara girmek" (abc).

Devrimci Yol çizgisinde olan *İşçilerin Sesi* gazetesi de asgari ücretlere ilişkin bir yazıda gerçek-

çilik ölçütünü şöyle koyuyor: "Asgari ücretin düzeyine ilişkin talep, mevcut ekonomik demokratik mücadele olanakları ve boyutları göz-önünde tutularak elde edilebilecek azami düzey olarak tesbit edilmelidir" (abc) (*İşçilerin Sesi*, 8 Mayıs 1979, sayı: 2, sayfa: 8). Görüldüğü gibi, *Atılım* la bu gazetenin konuya yaklaşımı sözcüğüne dek ayndır.

Yukarıda *Atılım*'dan aktardığımız alıntıya dönersek, buradan gerçekçi istem ölçütü olarak sunular çıkıyor: *Birincisi*, işçilerin "gerçek istemleri", *ikincisi* de işçi sınıfının ne kadar alacak güşte olduğudur (ki bunu *İşçilerin Sesi* gazetesi "elde edilebilecek azami düzey" olarak koyuyor.)

Hele bir duralım

Birinciden başlayalım. "İşçilerin gerçek istemleri" sözü ilk başta kulağa hoş geliyor. "Kapitaliste satılan işgücünün gerçek karşılığı" izlenimini uyandırıyor. Ancak söylenene biraz dikkatli bakınca görüyoruz ki, gerçek istemle kastedilen "tabanın anlaştığı ortalama rakkam"dir. İşçiler ne istiyorsa, o "gerçek istem" oluyor! Bu sonuca nereden varıyoruz? Çünkü *Atılım* toplu sözleşme istemlerinden konuşurken "işgücü değerinin gerçek karşılığı"ndan hiç söz etmiyor. Bilimsel olarak ortada duran gerçek istemden söz edilmedi mi geriyeye bizim söylediğimiz kalyor.

Bu anlayışın çok saçma sonuçları olur. Örneğin, burjuvazi "vatan için özveri" gibi demagojilerle işçileri etkileyebilmişse, bunun sonucunda işçiler düşük ücret istiyorlarsa, bu ücret "gerçek istem" olur! *Atılım*, işçilerin gerçek istemlerine bu anlayışla yanaşılıyor. Bu anlayışla sınıf savaşımı yükseltilebilir mi? Komünist Partisi'nin, her alanda sınıfının yanında ya da ardında değil, önünde yürümesi sağlanabilir mi?

Kuşkusuz, istemi belirlerken tabanın söz ve karar sahibi olması çok önemlidir. İşçilerin savaşım kararlılığı bununla bağlıdır. Ancak bu karar oluşurken, komünistler işçilere işgücünün gerçek karşılığının ne olduğunu, kapitalizmin kurallarına göre bile bunun hak olduğunu açıklarlar. Bunun yanı sıra, ücret istemlerinin bu hakla da kuslanamayacağını, kapitalistin kârının zaten tümüyle işçinin alın-teri olduğunu anlatırlar. Böylece sömürüyü azaltma savaşımını, sömürüyü yok etme savaşımına bağlarlar, bağımlı kılarlar. İşçilerin istemlerinin bu yönde oluşmasına çalışırlar. Ama işçilerin istemi o yönde

oluşmasa da komünistler için gerçekçi istem, bilimin, toplumsal gelişmenin gösterdiği istem değişmez. Tersini bir tutum yığın kuyrukçuluğu olur.

Atılım'da "komünistler için sorun, sadece işgücünün daha uygun koşullarda satılması değil, aynı zamanda işçilerin kendilerini patronlara satmaya zorlayan toplumsal düzeni değiştirmektir" gibi doğru bir görüş de var. Ama içi boşalıyor. Çünkü *Atılım*, daha işgücünün satışında komünistlerin öncülük görevlerini atlıyor. İşçileri, hakları konusunda aydınlatmadan, onların bu hakları benimsemelerini sağladan, onlara gidip sorunca isteyecekleri rakkama "işçilerin gerçek istemi" diyor. Böylece kendiliğinden, ekonomist bir anlayış geliyiyor.

Gelelim *Atılım*'da gerçekçi istem için ileri sürülen ikinci ölçüte. Bu şöyle idi: "burjuvazinin ne kadar verebileceği değil, işçi sınıfının ne kadar alacak güşte olduğu".

Bir kez, işçilerin "gerçek istemleri"nden, komünistlerin öncülüğü olmadan oluşmuş genel kanıyı anlarsak, işçi sınıfının alabileceği ile burjuvazinin verebileceği arasında fazla bir fark kalır mı? Kalmaz. Özellikle burjuvazinin özveri propagandasının çok yoğun olduğu bir sırada, gerçekleri işçiye anlatmadan, ona "ne istiyorsun" diye sormakla yetinmek, istemi burjuvazinin pazarlık sınırlarında tutmaya eşittir. Böylece, kulağa çok hoş gelen "ölçü burjuvazinin ne kadar verebileceği değil" sözünün gerçek- te içi boşalmaktadır.

İkincisi, istemleri "işçi sınıfının gücü" kavramı ile sınırlamak sorunu sulandırmaktadır.

Bir örnek verelim. Diyelim işçilerin hakkı günde 1000 TL., ücretleri ise 200 TL. Burjuvazi hergün özveriden, ücretleri dondurmaktan söz ediyor. Toplu sözleşme geldi. İşçilere gittik sorduk. Dediler %50 bir artışla 300 TL isteyelim. *Atılım* buna işçilerin gerçek istemi diyor. Bu "gerçek" istem için görüşmeler başladı. Grev oldu. 280 TL de anlaşıldı. Patron memnun. Evet %40 artış gözüktüyor ama işçi ya hakkını isteseydi?

Şimdi böyle bir durumda işçiler değil 280 TL'yi, 300 TL bile kazanmış olsalar bu "gerçekçi istem" mi olacak? 300 TL alarak "gerçekçi istem"lerini kazanmış mı olacaklar? Hayır! Ne olmuş olacak? "Gerçekçi istem" sözleriyle uyutulan işçiler gerçeğinden de, alabileceklerinden de çok aşağı bir ücret artışını "utku" diye alıp kabullenmiş ola-

caklar. Ne burjuvazi, ne düzen bundan zarar görmeyecek. İşçiler de hayır görmeyecek.

Üçüncüsü ve en önemlisi, gerçekçi istemin burjuvazinin verebileceğiyle bir ilgisi olmadığı gibi, "kazanılabilirlik", "elde edilebilirlik", "alınabilirlik" gibi ölçütlerle de bir ilgisi yoktur. Neyle ilgisi olduğunu şimdi görelim.

Gerçekçi istem nedir?

Lenin şöyle diyor: "Eğer biz, bir istemin 'uygulanabilirliğinden' onun genel olarak toplumsal gelişmenin çıkarlarına değil de, ekonomik ve siyasal koşulların o günkü durumuna uygunluğunu anlıyorsak, bu tamamen yanlış bir ölçüttür" (abc) (Lenin, *Toplu Yapılar*, İngilizce basım, c.4, s.248).

İşte gerçekçi istemin Leninci anlamda tek ölçütü genel olarak, toplumsal gelişmenin çıkarlarına uygunluktur. Gerçekçi istem ne burjuvazinin verebileceği ne de işçi sınıfının o gün için alabileceği ile kısıtlıdır.

Peki, işçi sınıfının, "toplumsal gelişmenin çıkarlarına uygun" yani "gerçekçi" istemleri ne olabilir? Bir ülkede o günkü ekonomik gelişmenin, üretim güçleri gelişme düzeyinin nesnel olarak sağlayabileceği tüm olanaklardan işçi sınıfının yararlanabilmesi isteği, toplumsal gelişmenin çıkarlarına uygun istektir. Nitelsiz işgücü değerinin karşılığı olan asgari ücret, "toplumsal gelişmenin çıkarlarına uygun" (yani gerçekçi) istemlerin en alt düzeyidir.

Bugün Türkiye'de nitelsiz işgücü değerinin karşılığı olan asgari ücret, günde en az 1200 TL'dir. Bu, her yönüyle gerçekçi bir istemdir. Öyle de değil, gerçekçi istemin en alt sınırıdır. Öyleyse *Atılım* neden "işçilerin alabileceği kadar" ya da, "işçilerin gerçek istemlerini saptamak" gibi sözler yerine gerçekçi istemin bu EN ALT düzeyini savunmuş?

Türkiye'de üretim güçleriyle üretim ilişkileri öyle bir çelişki içinde- dir ki, emperyalizm ve tekelci burjuvazi, "gerçekçi istem" in bu en alt düzeyini bile karşılayamaz. İşçi sınıfımız bugün kapitalizmin kuralları içinde işgücünün gerçek karşılığını, bu en doğal hakkını kararlı biçimde istese DEVRİM OLUR. Şimdi anlaşılıyor değil mi, tüm oportünistler "gerçekçi istem" konusunu neden çarpıttılar?

Herkesin niyeti kendine! Biz en doğal hakkımızı, işgücümüzün gerçek karşılığını isteyelim! Veremiyorsa yıkılsın bu düzen!

Ölümsüz savaşçı Reşat Fuat Baraner

Türkiye Komünist Partisi, saflarında savaşan, ölen yoldaşların özverisiyle her zaman hayatta kalmış, gelişmiş, büyümüştür. Her durumda, hedefi titretmeyen bir parmakla gösterebilen, bu hedefe açık bir kafa ve ak bir yürekle saldıranlar "komünist" olma niteliğini kazanırlar.

1968 yılı 12 ağustosunda yitirdiğimiz Reşat Fuat Baraner "komünist"ti. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Reşat Fuat Baraner, 68 yıllık ömrünün 42 yılını Parti'nin saflarında geçirmişti. Bu 42 yıllık parti hayatında, parti sekreterliğinden, Politik Büro üyeliğine kadar bir dizi önemli sorumluluklar yüklenmişti. Parti sekreterliği yaparken de, bildiri dağıtırken de aynı yürek rahatlığı ile çalıştı.

Etkim devriminin dünyayı sarsan etkisi genç Reşat Fuat'ı yönlendirdi. 1918'de İstanbul Üniversitesi 1. yıl öğrencisi iken, üyesi olduğu komite, Nobel Barış Ödülü'ne aday olarak Lenin'i gösterdi. Partiye 1926 yılında girdi, geri kalan ömrünün yarısını, 20 yılını hapislerde, zindanlarda, işkenceler altında geçirdi ama komünist moralini tertemiz tuttu.

Reşat Fuat Baraner, devrim teorisini Moskova'da, Lenin Akademisi'nde öğrendi. Eğitiminin sonunda hazırladığı ekonomi politik tezleriyle Akademi'de öğrenci ve eğitimcilerin saygınlığını kazandı.

Moskova'da tanıştığı, Alman Komünist Partisi üyesi Margareta Vilda ile evlendi. Bu evlilik proletarya en-

ternasyonalizminin somut bir örneği oldu. Margareta öteki Türkiyelilerle birlikte tutuklandı, işkence gördü, zindanlarda yattı, açlık grevlerine katıldı. Hayatını işçi sınıfına adadı.

Reşat Fuat, eğitimini tamamlayıp, yurda döndü, savaşa girdi. 1931 yılında 1 Mayıs bildirilerini yayınlamaktan ve dağıtmaktan tutuklandı. İstanbul 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde savcı cezaları isteyip duruşmanın gizli olmasını önerdi. Reşat Fuat yargılanan tüm komünistlerin adına duruşmanın halka açık olması gerektiğini, gizlilik isteğinin korkudan olduğunu söyledi. "Bu telaş, bu korku nereden ileri geliyor? Bu telaş, bu korku bizim halkın bir parçası, bir bölümü olmamızdan ileri geliyor." Her komünist gibi Reşat Fuat Baraner de açıklıktan yana idi. "Halktan gizli olarak yapılan duruşmaların kararları adil olmaz. Adalet, gizliliğin düşmanıdır" dedi.

Her tutuklamada, komünistler akıl almaz, canavarca işkencelerden geçiyorlardı. Önce Alman faşizmi, daha sonra Amerikan emperyalizminin uşağı olan burjuvazi, toplama kamplarının benzerlerini komünistler, yurtseverler için kurmuştu. Burjuvazinin vahşeti, işkencilerde somutlaşıyordu. Reşat Fuat da uzun ve insanlık dışı işkencelerden geçti. Bir seferinde saçlarından tavana asıldı, karısı Margareta Vilda'nın tırnak etlerini iğnelere parçaladılar. Bütün bunlar işçi sınıfının yiğit savaşçısını yıldırmadı.



Komünizmin kızıl bayrağını onurla dalgalandırdı.

1944 yılında, Türkiye Komünist Partisi'nin sekreteri olarak Ankara'da Garnizon Komutanlığı 2 numaralı Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılandı. Uzun işkencelerden sonraki konuşması, parti tarihinde ak bir yapraktır, yiğitlik örneğidir.

"Evet TKP, biz gerçek bir demokratik düzen istiyoruz. Bunun için savaşıyoruz... Parti Bültenlerimizde, Saraçoğlu Hükümetinin memleketi Hitler Almanya'sının bir uzantısı durumuna düşürdüğünü yazdık. Bu hükümet başa geçer geçmez Turancıları, faşistleri şımarttı. Almanlara erzak gönderdi, milleti aç bıraktı. Dış politikada Sovyet dostluğundan ayrıldı. Biz buna karşı çıktık... Türkiye'de de-

mokrası yoktur... Mahkeme bizi değil, hükümeti sorguya çeksin, yargılasın".

Reşat Fuat Baraner gericiğe, faşistlere, satılmış hükümetlere karşı savaştıkça, Parti içindeki likidatörlere, oportünistlere de var gücüyle karşı koydu. Leninci disiplini uyguladı. Yakup Demir oportünizmine karşı ilk kesin tutum alanlardandı.

Reşat Fuat her alanda komünistçe çalıştı. Türkiye işçi sınıfı hareketine eşsiz katkılarda bulundu. Lenin ve Marks'ın birçok yaptıklarını dilimize kazandırdı. Anti-Dühring'i Türkçeye çevirdi. Parti yayınlarında birçok elkitabı çıkmıştır. "En büyük tehlike" adlı kitapçığı ile faşizme karşı parti politikasını yığınlara yaymıştı.

Gazetelerin, yayımların örgütleyici rolünü bildiği için "Kızıl İstanbul", "Kızıl Samsun" gazetelerini çıkarttı. Bu gazeteler aracılığı ile Parti işçi sınıfının, yığınların içine daldı. Baraner fabrika komitelerinin, temel örgütlerin çalışmalarna büyük önem verdi.

Mustafa Suphi, Salih Hacıoğlu gibi Parti önderleriyle bir solukta adı geçen Reşat Fuat Baraner Yoldaşımızın, bu büyüğümüzün anısı savaşıma ışık tutuyor.

Leninizme sımsıkı bağlı, parti düşmanlarına, likidatörlere karşı amansız bu yoldaşımızı bilmek zorundayız. Gün savaş günüyse, yenilgi ölüm demekse bu yiğit savaşçıyı her yönüyle tanımak zorundayız. Geleneğimiz, hünerimiz onun deneyimleriyle ve anlamlarıyla güçleniyor.

ZIPKIN



1.



2.

Korhan

İŞÇİNİN SESİ

Herşeyin sonunu kadrolar belirleyecektir

"Temel ayrımlar üzerine tam berraklık olmadan, yığınlara partinin şu lideri, şu örgütleri, şu ya da bu hattı savunuyor diye bilgi vermeden hiçbir şekilde yığın partisi olunamaz, sınıf partisi olunamaz. Bunlarsız da adına degecek bir parti kurulamaz. Ve biz onu kuruyoruz." (Lenin)

R. Yürükoğlu

Toplumların zaman zaman içine girdikleri barışçıl ya da devrimci dönemleri ortaya çıkaran ekonomik ve toplumsal koşullardır. Bu dönemler neseldir. Hiçbir örgütlü güç, parti, sendika, hatta tek başına bir sınıf yaratamaz.

Ülkemizde yaşanan çok yüksek sınıf savaşımı, devrimci durum da böyle nesnel bir durumdur.

Finans oligarşisinin önde gelen sözcüleri, Türkiye'nin bugünkü ortamında "parlamentar rejimin" yürüyebilmesine "mucize" diyor.

Türkiye'nin bugünkü koşullarında düzenin yürüyebilmesi gerçekten "mucize"dir. Enflasyon %70'in üstünde, işsizlik %20'nin üstünde. Endüstri yarım kapasiteyle çalışıyor. Siyasal cinayetlerin sayısı günde 3-5'e çıktı. Kıtık var. Yokluk var. Tüm emekçi sınıf ve katmanlar üstündeki ezgi dayanılmaz oldu. Fabrikalar, işyerleri, Türkiye Kürdistanı cehenneme döndü. Türkü, Kürdü inim inim iniyor.

Bu durumu tek bir cümle özetler: *Yurdumuz çürüyor.*

Lenin'in dediği gibi, bir ülkede devrimci durum var da işçi sınıfı ve öteki devrimci güçler vurup devirecek denli örgütlü değilse, yani öznel öge geri kalıyorsa, o ülkenin çürümesinden başka sonuç doğmaz. Alt sınıfların eskisi gibi yaşamak istememeleri, üst sınıfların eskisi gibi yönetememeleri kendi başına devrimi değil, çürümeyi getirir. Ancak bunlara, yeterince güçlü bir öznel öge katıldığında devrim başarıya ulaşır.

Ülkemiz çürüyor çünkü, açık konuşalım, öznel öge çok geri kalmaktadır. Sol, devrimci cephe çok dağıktır. "Vurup devirecek" güç yoktur ortada.

Herkes kendisine dehşetli devrimci adlar yakıştırıyor. Ama durum odur ki, bunların bir büyük bölümünü burjuva kuyrukçuluğu, sağ oportünizm almış götürmüştür. Öteki bölümü ise büyük ölçüde silâhı yanlış kullanmaları nedeniyle bir türlü halkla yeterince kaynaşmıyor. Böylece solda hiçbir parti, hiçbir örgüt devrimci durumun, nesnel ortamın

yüklediği görevleri yerine getiremiyor.

Açıkçası, Türkiye'de nesnel ortam, öznel ögeden önde gidiyor.



Devrimci durum soldaki tüm örgütlerde farklılaşmaları azdırıyor

Türkiye'de nesnel ortamın, öznel ögeden önde gitmesi soldaki tüm örgütlerde iç rahatsızlık, bunalım, kriz getiriyor. Yurdumuzdaki devrimci durum, buna hazır olmayan tüm parti ve örgütlerde bunalım, kriz olarak yansıyor. Bir başka deyişle, soldaki tüm örgütlerde görülen iç rahatsızlık, bunalım, devrimci durumun ürünüdür, yansımasıdır.

Türkiye Komünist Partisi de bu gerçeğin dışında değildir. TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş, Politik Büro'nun bazı merkez komitesi üyeleri ve bazı yöre komitesi sekreterleri ile yaptığı son toplantıda okuduğu raporda bu durumu "partimizde tikanıklık vardır" diye değerlendirdiyor. Biz bunalım diyoruz, bu bir yana. TKP Merkez Komitesi'nin 3 haziran 1979 tarihli bildirisinde "baş tehlike sağ oportünizm"dir deniyor. Sonra İşçinin Sesi'ne cephe açılıyor. Bu da bir yana. TKP'deki tikanıklığın nedeni nedir?

Yazılanlara bakılırsa tikanıklığın nedeni sağ oportünizmdir. Yapılanlara bakılırsa İşçinin Sesi'dir! İşçinin Sesi TKP Programını ve Konferans kararlarını kılı kılma izlediğine ve kimden, nereden gelirse gelsin savunduğuna göre Konferans kararlarıdır!

Hayır, olaylara, süreçlere bilimsel bakacaksak tikanıklığın gerçek toplumsal nedeni devrimci durumdur, daha doğrusu devrimci durumun acileştirildiği görevleri yerine getiremiyor.

Birşey daha söyleyelim. Önümüzdeki dönemde devrimci durum daha üst aşamalara yükselirse, ki yükselecektir, bu tikanıklık, bunalım, ne dersiniz deyin, iyice derin bir kriz durumu olacaktır. Bu kaçınılmazdır. İşçinin Sesi yer yanıp yok olsa, yine kaçınılmazdır.

Öznel öge nasıl hazırlanır, TKP'nin içine girdiği tikanıklık nasıl en kısa sürede giderilir? İşte günün sorusu. Halkını seven herkes, her komünist bilimsel sağduyu ve açıklılikle bu soruyu çözümlerlidir.



Çivi çıkar ama yeri kalır mantığı

Atılım ve TKP'nin Sesi hiç de TKP'nin içine girdiği tikanıklığı giderme yönünde davranmıyor. En iyi niyetlerle, en yapıcı biçimde öneriler getirenlere gece gündüz haksızca saldırıyor.

Türkiye ve Avrupa'nın her yerinde pek çok militan, CHP hükümetinin kurulmasından bu yana hızla sağa çarkeken, cıvalı sözler altında kof eylemsizlik getiren tutumdan rahatsızdır. İşçinin Sesi bu rahatsızlığı açıkça, bilimsel anlamıyla dile getirmektedir.

Türkiye ve Avrupa'da İşçinin Sesi'ne yazanlar da, görüşlerini benimseyenler de örgütlerini canlarından çok seven, yıllar içinde bunu kanıtlanmış yoldaşlardır.

Biz her zaman açıklık yanlıyız. Açık tartışma, açık eleştiri. Ama çarpıtma yok. Kazanmak için her araç geçerlidir Makyavelizmi yok. Dürüstlükten, komünist namusdan ayrılmaya yok.

Atılım ve TKP'nin Sesi, Türkiye'de 1977'den bu yana uygulanan siyasetin iflâsını gözlerden gizleyebilmek için bizim yoldaşça eleştirilerimize çarpıtma ile yanıt veriyor. Herşeyi çarpıtıyor. Çivi çıksa da yeri kalır mantığından ilerliyor.

Bazan adama vurursun, gizlediği yönleri ortaya çıkarır. Uçar, anti-TKP, anti-Sovyet batağa oturur. Ama o taktik bize işlemez. İçimizde yok. Halk deyimiyse, "bu balık başka balık"tır. Onun için ucuz yaf-talamaları, çarpıtmaları bırakıp, sorunlara yoldaşça çözümler aramaktan başka yol size zarar verecektir.



İşte çarpıtma!

TKP'nin Sesi Radyosu, ağustosun 1'i ile 5'i arasında, yani tam beş gün üstüste aşağıdaki yazıyı yayınladı:

"...Başbakan ne diyor? 'MHP kapanmış, ÜGD kapanmış ne olacak, o zihniyet ortada duruyor' diyor. Hem de bunu faşist MHP'nin mağnesinin yurtlup kanlı yüzünün ortaya iyice çıkmaya başladığı... bir sırada söylüyor...."

"Anti-faşist savaşımın karşısına bir de sol oportünist devrimbazlık çıkıyor. Bu devrimbazlar şu görüşü yaymaya çalışıyorlar: Türkiye'de faşizm MHP ile sınırlı değildir. Faşizm finans-kapitalin seçimidir. MHP faşizmin bugünkü vurucu gücüdür. İktidar MHP'

yi kapatsa ertesi gün başka vurucu güçler çıkarıyor diyor. Bu yolun yolcuları da MHP kapatılması, ÜGD kapanması ne olacak, zihniyeti ortada duruyor diyenlerle bir yerde birleşiyor. MHP'nin ve ÜGD'nin kapatılması savaşından yan çızmekte. Biri seçim hesabıyla, öteki ise kof sol gezvelikle. Hayır! reformist ve sol oportünist baylar. MHP kapatılacaktır, ÜGD ve öteki kiralık katil yuvaları dağıtılacaktır. ...

"Seçim hesabıyla MHP kapatılması ne olacak, zihniyet ortada duruyor" görüşü de, iktidar MHP'yi kapatsa ertesi gün başka vurucu güçler çıkarıyor diyen sol oportünist devrimbazlık da anti-faşist savaşa zarardan başka bir şey vermez, vermiyor. ...

"Komünistler... eli yurtsever kanına bulanmamış, faşist soldırı ve cinayetlere adı karışmamış, faşist propagandanın yalan ve demagojilerine kapılıp MHP'ye kaydolmuş kişileri faşizm canavarının elinde oyuncak olmaktan kurtarmaya, onları gerçek yurtseverlerin cephesine kazandırmaya çalışıyor. Devrimci tutum işte budur."(!)

Evet, TKP'nin Sesi böyle diyor.



Taş yağmurdan ıslanmaz

Önce dili. Sorumluluk sahibi bir dil değil. Kendi haksızlığını bilen, onun telâşında karanlıkta ışık çalan bir dil. "Kof sol gezvelik", "devrimbazlık" vs.

Sonra Ecevit'in MHP'yi korumak ya da ona ilişmemek için söyledikleriyle bizim MHP ile birlikte onun ardında duran güçlere de vermek gereğine işaret eden sözleriyle aynı kefeyle koymak hangi komünist için alını açık dolaşma vesilesi olabilir? TKP Tüzüğü komünist morale büyük tüzük göstermez mi?

Dünya işçisinin önderi yüce Lenin'in bu konuda da yanıtı vardır: "Siyasette doğruluk güçlüğü, ikizlülük zayıflığın sonucudur" (Lenin, *Toplu Yapılar*, İngilizce basım, c.17, s.166), diyor.

Biz MHP'ye ve onun güdümündeki öteki faşist yuvalara karşı savaşımı hiçbir zaman küçümsemedik. Tersine, MHP'nin kapatılması, MHP'li faşistlerin hakkıyla cezalandırılması için her zaman savaşık, savaşıyoruz. MHP'ye ve onun güdümündeki öteki faşist cinayet yuvalarına karşı savaşım, anti-faşist savaşımın önemli odaklarından birisidir.

Ama öte yanda, faşizmi MHP ile sınırlayan, halkta MHP kapatılmasını faşizm tehlikesi yok olacakmış gibi boş hayaller körükleyen görüşlere, "sosyal demokrasiye ileri adım attırma" adına MHP'nin kapatılmasını CHP'den, ordudan, MİT'ten bekleyen görüşlere de kesinlikle karşıyız. Türkiye'de faşizm tehlikesinin ekonomik ve toplumsal kaynağını görmeyen, anlamayan ya da anlamak istemeyen böyle şematik, basit görüşler faşizme karşı savaşım, emperyalizme ve

tekellere karşı savaştan ayırmaktan başka sonuç vermez. Bir sürü gürültünün ardında yapılan da odur, TİP'in yaptığından ayımsızdır. Nesen olarak burjuvazinin "kabul edebileceği" bir anti-faşizmdir.

Faşizme karşı "en çok geniş cephe"yi kurabilme amacıyla UDC öğretisi sulandırılıyor. Hatta "eli yurtsever kanına bulanmamış MHP'li yurtsever cepheye kazandırılmaya" çalışılıyor. Bu nasıl iştir? Siz bunları söylerse, Aydınlık denen karşı-devrimci paçavranın "MHP'li yurtsever"lere yaptığı çağrılarla aynı çizgiye düşmez misiniz? Bir de, "devrimci tutum işte budur"(!) diyorsunuz.

Kandırılmış MHP'lieri doğru yola sokmak (çekmek değil, sokmak) böyle "ince taktik"lerle olmaz. Tüm devrimci güçler, emekçi halkımız yığın çıkışlarıyla, taşıyla, tırpanıyla, silâhıyla, MHP denen belânın üstüne çöküyor, çökecektir. Kandırılmış MHP'lier ağlama, sızlamayla değil, halk MHP'nin üstüne daha daha şiddetle çöktükçe doğruyu görecek, yola sokulacaktır.

Gellelim asıl konuya. Türkiye'de faşizm MHP ile sınırlı mıdır?

TKP MK Genel Sekreteri I. Bilen yoldaş, Konferans'da okuduğu MK raporunda şöyle diyordu: "Türkiye bütün iç ve dış ilişkileriyle bir bakıma emperyalizmin zayıf halkalarından biridir. Gerici egemen çevreler, burjuvazi faşizme turmanma yoluyla, terörle bu halkayı korumaya çalışıyor" (abc).

Bilen yoldaş aynı görüşü TKP MK Plenumu'nda da yinelemiştir. Yani o günlerde açıkça Türkiye zayıf halkadır, kopması söz konusudur (ki bu devrimci durumun varlığı anlamına gelir), faşizm tehlikesi bu nedenle çıkıyor deniyordu. Biz hâlâ öyle diyoruz.



Faşizm MHP ile sınırlı değildir

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye kitabında, yurdumuzda faşizm tehlikesi şu ya da bu siyasal partinin özel isteminden doğmuyor demiştik. Faşizm isteği yapısaldır demiştik. Sosyal demokrat CHP, MHP'yi kapatamaz, kapatsa bile bu toplumsal çerçevede içinde yenileri çıkarıyor, onun için faşizmi doğuran nedenlere de vermek gerekir demiştik. TKP'nin Sesi Radyosu, büyük bir sorumsuzluk içinde, söylediklerimizi, kapsamından soyutlayıp, "cimbızlayıp" bizi MHP'nin kapatılması savaşımından yan çızmekle suçluyor. Onun için en iyisi, okuyucuya kitapta ne dediğimizi göstermektir. Böylece yapılan çarpıtma olduğu gibi ortaya çıkaracaktır.

Zayıf Halka'da faşizm sorununu üç düzeyde ele almışık: 1) Faşizm tehlikesinin genel ekonomik temeli (yani faşizmin yapısal bir istek oluşu), 2) Faşizmin acil bir istek oluşunun nedeni, 3) Sosyal-demokrasi ve faşizme karşı tutumu.

Her üç düzeyde de getirip anti-

faşist savaşımın anti-emperyalist ve anti-tekelci savaşımına bütünleşmesi gereğini vurgulamışık. TKP'nin Sesi ise bizim üçüncü düzeyde söylediklerimizi, yani bu toplumsal çerçevede içinde sosyal-demokrat CHP eliyle faşizme karşı yürünemeyeceğini anlatan sözlerimizi yukarıda okuduğumuzca çarpıttı.

Şimdi tek tek bu üç düzeyde neler söylemiş olduğumuzu ele alalım. Göreceksiniz ki her üç düzeyde de militanların kafasını karıştırmayan, soruyu ortada bırakmayan açık, duru yanıtlar verdik. Bu yanıtları, bizi eleştirenlerin bulanık, ikircimli, "laf" dolu yanıtlarıyla karşılaştırmalısınız.

Birinci düzey, faşizm tehlikesinin genel ekonomik temeli: Şöyle demişiz:

"Türkiye'de de, Batı'da olduğu gibi, tekeller ve finans-kapital oluşmuş ve devletle bütünleşmiş, onu ele geçirmiştir. Ama bu oluşum, genel ekonomik farklılık nedeniyle, Batı'daki sonuçları doğurmuyor, doğuramaz.

"İleri kapitalist emperyalist ülkelerde devlet tekelci kapitalizmi, ... sömürülen az gelişmiş ülkelerin inafsız talanı ve bilimsel-teknolojik devrimin olanaklarıyla birleşince, toplumsal çelişkiler II. Dünya Savaşı'ndan günümüze dek oldukça yumuşak gelmiştir. Batı'da çelişkiler ancak şimdilerde yeniden keskinleşiyor.

"Oysa Türkiye'de durum farklıdır. 1970'lerle birlikte ekonomiyi ahtapot gibi saran, devletle sarmaşan finans-kapital olgusu toplumsal çelişkileri yumuşatmıyor. Tersine azdırıyor. Gerçekten de yurdumuz, özellikle 1968'lerden bu yana sürekli olarak ekonomik, toplumsal ve siyasal bunalımlara sahne oluyor. ...

"Başka bir tarihsel konumda, başka ülkeler için de söylenmiş olsa, şu sözler Türkiye'nin durumunu anlamada önemli bir yurdumcu olmaktadır: Stalin, Doğu ülkelerinden söz ederken, 'bu ülkelere dayatılan çifte boyunduruk, iç boyunduruk (kendi burjuvazilerinin) ve dış boyunduruk (emperyalist burjuvazininin), bu ülkelerde devrimci krizi yoğunlaştırıyor ve derinleştiriyor' diyor. Türkiye'de de buna benzer bir durum var. Üstüne bir de finans-kapital oluşmuş. Artık olağan kârla da doymayan, tekelci süper kâr peşinde giden bir mekanizma kurulmuş. ...

"Tekelci süper kâr, sermaye birikimini hızlandırır. Öte yanda, geniş yığınları hızla yoksullaştırır. Bu nedenle ve aradığı da olağan değil tekel kârı olduğu için, ülke içinde 'kârlı' alanlar bulamaz olur. Böylece, ülkenin gelişme düzeyi ne olursa olsun, bir artık sermaye ortaya çıkar. Bu nedenle, tekellerin ve finans-kapitalin ortaya çıkışıyla birlikte, sermaye ihracı da gündeme gelir.

"Son yıllarda Türkiye'de de sermaye ihracı denemeleri var. ... Ama bu denemeler çok cılızdır.

"Lenin, *Emperyalizm* yapıtında, bir İngiliz 'finans kralı' olan Cecil Rhodes'in 1895'de söylediği şu sözleri aktarıyor: 'Eğer iç savaş önlemek istiyorsan emperyalist olacaksın' (abc). Ve, "...önde gelen Britanyalı burjuva siyasetçiler bile modern emperyalizmin salt ekonomik

denebilecek kökleriyle, sosyosiyasal kökleri arasındaki bağı gördüler" diye ekliyor. Bugün Türkiye'nin önde gelen burjuva siyasetçilerinin bu bağı görmediklerini mi sanıyorsunuz? Görüyorlar. Son 10-15 yılda gelen bütün hükümetlerinin programları gördüklerini kanıtıyor. Ancak, tükenmez sermaye ile ve çok yüksek teknolojiyle donanmış emperyalist devlerin varlığı, bu kapıyı açtırmıyor. Yapılan kısıtlı 'sermaye ihracı' da yine şu ya da bu emperyalist tekelin koltuğu altında gerçekleşebiliyor. Başka bir deyişle, Türkiye dış yarımlarda da 'emperyalizmin atlama tahtası' olmaktan öteye geçemiyor. ...

"Lenin'in dediği gibi, kapitalizm yayılma gereksinimi duyp da yayılmazsa derinleşir, içerde yoğunlaşır. Türkiye'de olan da budur. Batı'da bir zamanlar olduğu gibi, kolayca akan kapılar bulamayan Türkiye tekelleri devleti yedeğe alıyor, onunla kaynaşıp bütünleşiyor, onu kendi çıkarlarına bağlayarak ülke içindeki sömürüyü yoğunlaştırmada kullanıyor. Çünkü onları Türkiye halkından başkaca bir sömürü kaynakları yoktur.

"Bu durumda bir de emperyalist sömürüyü katınca görürüz ki, Türkiye işçisi, emekçisi katmerli sömürü altındadır. Emperyalizm-yerli finans oligarşisi işbirliği halkımızın ilğini kurutuyor. Yığınların yaşantısı giderek çelikleniyor. İşte bu 'çifte sömürü' (Bak: TKP Konferans Raporu) nedeniyle, Türkiye işçi sınıfında sömürü oranı ileri kapitalist ülkelerde olduğundan çok daha yüksektir. Türkiye ve benzeri ülkeler işçi sınıfı daha ağır bir sömürü altındadır.

"Böylece, Lenin'in yukarıya aktardığımız, 'iç savaş önlemek istiyorsan emperyalist olacaksın' sözünü de akıldan tutarak bir sonuca varabiliriz: Türkiye'de, orta gelişmiş bir taban üstünde oluşan finans-kapital dışı açılma, madidi, üstelik bir de kendisi emperyalizmin sömürüsünde olduğu için tüm çelişkiler olağanüstü keskinleşiyor. 1968'lerden bu yana ardi kesilmeyen bunalımların temelinde böylesi bir sosyo-ekonomik neden yatıyor. Türkiye'de kapitalizm çıkmazdadır.

"Böyle bir ortamda, 'Batı biçimi burjuva demokrasisi' yaşayamaz. Batı'daki ilk demokrasi-nin temeli, emperyalist süper kârdir. Oralarda tekellerin kârlarının büyük bölümü kendi işçi sınıflarının sömürüsünden değil, dünya halklarının ve bu arada Türkiye'nin sömürüsünden geliyor. Oysa, Türkiye finans-kapitali için başlıca sömürü kaynağı, Türkiye işçisidir, emekçisidir. ...

"Bu durum, emekçi yığınlar için 'disiplin' demektir, baskı, zorbalık demektir. Türkiye Komünist Partisi'nin 57 yıllık illegal savaşımı zorlanışının altında yatan nesnel nedenlerden biri de budur. Türkiye burjuvazisinin 'özellikler' vermesi nefesi yoktur. Türkiye'de bugünkü faşist tehlikenin kaynağı da burada, bu ekonomik ve toplumsal yapıdadır. Faşizm isteği yapısaldır" (*Emperyalizmin Zayıf Halkası*)



Türkiye, Üçüncü basım, s.38-41). İşte, Türkiye'de ekonomik, toplumsal bunalımın ve onların üstünde yükselen faşizm tehlikesinin nereden kaynaklandığı konusuna bizim yanıtımız böyle olmuştur.

Bunun karşısında bizi eleştiren yoldaşlar ne diyor? Nedir faşizm tehlikesini doğuran ekonomik temel? İkinci düzey, faşizmin acil bir istek arasıdır. (Birinci ve ikinci düzeyler arasındaki fark şuradadır. Birinci düzey, faşizmin yapısal, kalıcı bir istek olduğunu açıklıyor. İkinci düzey, neden bugün acil bir istek olduğunu açıklıyor.) Bu konuda da şöyle demişiz:

"Yurdumuzda devrimci durum da, faşizm tehlikesi de aynı kaynaktan, bugünkü ekonomik ve toplumsal tabandan yükseliyor. Kapitalizmin içine düştüğü bunalımdan çıkıyor. Sınıf savaşımının dev boyutlar alması Türkiye'de kapitalizmin geleceğini sorguya çekiyor. ...

"Halkın savaşımının yükseldiği yerde 'demokrasi' biter, faşizm, zorbalık, çıplak diktatörlük başlar. Şöyle diyor Lenin: 'Britanya savaş öncesinde, dünyadaki tüm ülkelerden çok daha geniş ölçüde özgürlüğe sahipti. ... Özgürlük vardı, çünkü orada devrimci hareket yoktu.' Aynı fikri, SBKP Genel Sekreteri L.J. Brejnev'in SBKP 25. Kongresi'nde okuduğu Merkez Komite Raporu'nda da buluyoruz: 'Tekelci sermayenin ve onun siyasal ajanlarının egemenliğine karşı ciddi bir tehlike ortaya çıktığında, emperyalizm her çeşit demokrasi benzeri görünümleri kaldırıp atmada bir an duraksamayacaktır. Bu da doğaldır çünkü faşizm finans kapitalin, burjuva diktatörlüğünün yani devletin kendini koruma yolundaki güdüsünden doğmaktadır.

"İşlerin göreceli olarak rahat gittiği, sınıf savaşımının sönük durduğu dönemlerde ve ülkelerde faşizm hiçbir zaman gerçek bir tehlike olamaz, olamamıştır. Ne zaman ki ülkede sınıf savaşımı yükselir, keskinleşir, yığınlar kurtuluş yollarına yönelir, ne zaman ki burjuvazi 'hildik yöntemlerle' yönetemez olur, işte o zaman egemen güçler çıkarı faşizmde görür. Erkinin tehlikede görün burjuvazi çıplak diktatörlüğe, faşizme sarılır. Boşuna, inine yaklaştıkça çakalların uluması artar dememişler. Türkiye'

de olan da budur. *Giderek artan faşist tehlike, giderek olgunlaşmakta olan devrimci durumdansa ayrılmaz*" (agy, s.107-108).

Evet, giderek acilen faşist tehlikenin anlamı konusunda bizim yanıtımız böyledir. Bizi eleştiren yoldaşlar ise "neden faşizm bugün güncel bir tehlikedir" konusunda hiçbir şey söylemiyorlar.

Üçüncü düzey, sosyal-demokrasi ve faşizme karşı tutum. Bu konuda da şöyle demişiz:

"Sosyal demokrasinin ülkemizdeki şu son bir yıllık iktidarı, kimi umutların tersine gösterdi ki, ya faşizm, ya ıleri demokratik halk devrimi ikilemi yapı-saldır ve sürmektedir. 'Üçüncü yol'un, ülkemizin toplumsal yaşamında geçici bir ara aşama olduğu iyice belirlendi. Bir yanda devrimci güçler hızla büyüyüp güçleniyor, öte yanda faşizm tehlikesi giderek artıyor.

"Sosyal demokrat iktidarın MHP'ye karşı tutumu da birşey anlatmıyor. Çünkü Türkiye'de faşizm MHP ile sınırlı değildir. Faşizm, finans-kapitalin seçimidir. MHP, faşizmin bugünkü vurucu gücüdür. İktidar MHP'yi kapatsa (ki o zaman en az bir o kadar da devrimci örgütü kapatacak demektir, uygulaması bunu gösteriyor), ertesi gün başka vurucu güçler çıkarır. ...

"Aradan geçen bir yıl içinde bu hükümetin hiçbir sorunu çözemediği, faşizmi geriletemediği, tersine komünistlere, ilericilere baskı uygulamaya kalktığı ortaya çıkmadı mı? Önce yanıştağı ortak pazar ülkelerinden beklediğini bulamayınca *açıkça* yeniden Amerikan emperyalizmine yattığı anlaşılmalı mı?

"Bu gelişimi görebilmek güç değildi. Perşembenin gelişi, Çarşambadan bellidir. Komünistler için sosyal demokrasinin ve Türkiye'de sosyal demokrasinin ne olduğu açıktır.

"Sosyal demokrasi, emekçiler arasına sızmaya çalışan burjuva ideolojisidir. ... (agy, s.109).

Görüldüğü gibi, bu üçüncü düzeyde de faşizme karşı savaşımı anti-emperyalist, anti-monopolist savaşımına bağliyoruz. CHP'nin ya da herhangi bir başka burjuva gücünün "anti-faşizmi"ne bel bağlamayın diyoruz. Onlar MHP'nin üstüne yürümezler. Yürürlerse, halkımızın, işçisiyle, köylüsüyle faşizmin üstüne

yürdüğünü görüp, devrimci bir padamayı ölemek için "yürürler". Ya da ipliği pazara çıkmış, bugünkü ulusal ve uluslararası koşullar altında iktidar şansı olmayan MHP'ye vurarak öteki faşist güçleri iktidara itmek için "yürürler" diyoruz.

Gerçekten, faşist bir iktidar oluşuğu üstünde düşününce görürüz ki bugünkü uluslararası ve ülke içi koşullar altında MHP eliyle bir faşizmense, "demokratik ve yurtsever ordumuz" eliyle ya da onun ardında durduğu Kemal Satır gibi "tarafsız"lar eliyle bir faşizm çok daha olasıdır. Ve de son günlerde ordu kumandanlarında, MİT'de görülen "MHP'li temizleme" mavalı halka, "faşizme karşı" görünümünde faşist bir iktidar dayatma hazırlığıdır.

İşçinin Sesi'nin 100. sayısında Zeynep Arbat yoldaş bu gerçeği şöyle açıklamıştır:

"Son haftalarda ülkemizde sıkı-yönetim, MİT, sosyal demokrat CHP hükümeti, burjuva basını gibi çevreler arasında 'anti-faşist'(!) gıysiler moda oldu.

"Yıllardır kapalı kalan cinayetlerin sankiler birden yakalanı-vermeye başlandı! Faşist katillerin 'itiraf'ları çarşaf çarşaf gazetelerde yer alıyor! Kahramanmaraş davasında savcının 'idam' istemlerine zam geldi! MHP Beşiktaş Şube başkanının MİT'ajanı olduğu ortaya çıktı! Bundan sonra MHP, MİT'ilerden, MİT, MHP'li'lerden 'arandı!' MİT'deki 'temizliği' 'yurtsever generallerimiz' üstlendiler. 'Milli haysiyetimizi koruyan' kumandanlarımız önünde faşistler çil yavrusu gibi dağıldırken(!) 'ordumuzun' ilericiliği üstüne konuşmalar aldı yürüdü. BBC radyosu, 'Türk ordusu ilericidir, demokrasiyi konuşabilecek tek güçtür' diye yayın yapıyor. Oportünist basın da bu modayı, yakından izliyor.

"Nedir yükseklerde esen bu 'anti-faşist' rüzgârlar?

"Bu 'anti-faşist' rüzgârların altında yatan, halkımızda faşist katillere ve onlara el altından, el üstünden destek verenele karşı biriken öfkeyi yatıştırma çabasıdır. Önümüzdeki dönemde bu öfkenin işçi sınıfımızın önderliğinde gerçek bir anti-faşist, anti-emperyalist, anti-tekelci halk hareketine dönüşmesinin engellenmeye çalışılmasıdır. ...

"Bugün tek tük MHP'li avına çıkarak, 'anti-faşist' modaya

uyanların hiç de anti-faşist olmaları gerekmiyor! Tam tersine, amaç sıkıyönetimi, ordunun tepesini tutanları, CHP hükümetini temize çıkarabilmek. Faşizm tehlikesi önleniyor mavalıyla halkımızın öfkesini boşaltmak, böylece gerçekte tehlikeyi arttırmak! "Bu oyuna düşmemek gerek" (Zeynep Arbat, *İşçinin Sesi*, sayı: 100).

Evet! Bu oyuna düşmemek gerek! Unufak olmakta oluşunu hep birlikte izlediğimiz CHP şemsiyesi yerine "ordumuz"da yeni bir şemsiye aramak gerek.

Peki, artık soralım. 'Türkiye'de faşizm MHP ile sınırlı değildir. Faşizm, finans-kapitalin seçimidir. İktidar (altını çizelim, *iktidar*) MHP'yi kapatsa, ertesi gün başka vurucu güçler çıkarır" demek, MHP ve ÜGD'nin kapatılması savaşımından yan çizmek midir? Yukarıya aldığımız alıntılardan böyle bir anlam mı çıkıyor? Hayır, bin defa hayır! Böyle yorumlayan ya okuduğunu anlamıyordur, ya dürüst değildir, ya da, ya da... haksızlığının bilincindedir!

"Türkiye'de faşizm MHP ile sınırlı değildir" demek, MHP, ÜGD ve öteki kiralık katil yuvalarının yerle bir edilmesi savaşımını, faşizmi besleyen ekonomik ve toplumsal yapıya karşı savaşla birleştirilmez demektir. Anti-faşist savaşımı, emperyalizme, tekelere ve ulusal zulme karşı savştan koparamazsınız demektir.

MHP, ÜGD ve öteki faşist yuvalar kapatılacaktır. Kapatılacak ne söz, yerle bir edilecek, tarlası sürülecektir. İşçi sınıfımız ve halkımız Demirdökümlerin, Proflooların, Sungurların ardında buna hazırlanıyor. Faşizme, emperyalizme, tekelere, ulusal zulme karşı ileri demokratik halk devrimine!



Tek doğru siyaset ilkeli siyasettir

Stalin'in aktardığına göre Lenin her zaman "tek doğru siyaset, ilkeli siyasettir" demiş. Bu, yaşamını halkın kurtuluşu yoluna koymuş komünistler için iltihardır. Uygulanan siyasetlerin vurulacağı denek taşlarıdır.

Birkaç önemli konuda takınılan tutumları bu denek taşına vuralım.

Konferans'da "barikata çıkacağız" dendi, sonra biz "kardeş kavgası kıskırtmak"la suçlandık (!).

"Türkiye emperyalizminin zayıf halkasıdır" dendi, devrimci durumun üç göstergesi peşpeşe sıralandı, sonra biz "devrim sabırsızlığı" ile suçlandık. Böylece, yurdumuzun somut ekonomik, toplumsal ve siyasal ortamından bilimsel sonuçlar çıkarmak yerine iç dengelere göre tutum alındığı ortaya çıktı.

"Hareketimiz için haş tehlike sağ oportünizmdir" dendi, sonra Leninizm'i herşeyin üstünde tutan İşçinin Sesi'ne cephe açıldı. Kimdi sağ tehlike? CHP mi, TIP mi, TSİP mi, DISK üstü yönetimi mi? Komik! Kasit onlar değildi. Böylece, devrimci sola vururken soldan konuşma taktiği

uygulandığı ortaya çıktı.

"Hükümet halkı savunamıyor. Can güvenliği komiteleri kurun. Kendi canınızı kendiniz koruyun" dendi, sonra biz "serivencilik"le suçlandık. Böylece, sıkışık, zor dönemlerde elln titredığı ortaya çıktı.

TİP ve TSİP'e "küçük burjuva sosyalistleri", "kendine göre anti-komünist cep partileri" dendi, sonra "işçi sınıfının birliği yolunda TİP-TSİP-TKP birliğini kuralım" dendi.

Öte yanda, TEP, Vatan Partisi, Emegin Birliği, Kurtuluş gibi hareketlerin adı ancak küfür etmek için ağza alınıyor. Karşı olup olmamak ayrı iş, bizim tutumumuz açıktır, bunlarla ötekiler arasında ne fark vardır? Neden anti-TKP'çiliği her yayınının her satırında sırtın TİP'e mesaj üstüne mesaj çekilir de, halkının kurtuluşu yolunda hergün kurban veren hareketlere karşı devrimci bir tutum alınmaz? (Aslında amaç TİP'dir, TSİP ötekisi tek başına baş parmak gibi kalmasın diye takılmış eklentidir. Ne hikmet varsa bu TİP'de!).

Daha çok sayılır. Yürüyen ve hergün hızla yükselen bu tartışma yoldaşça ölçüler içine girmese sayacağız.

Atılım'ın bir sayısız bir sayısından, hatta aynı sayıda bir yazı ötekinden farklı çıkıyor. Militaların kafası çorbaya döndü. Türkiye'deki bazı yayınlar ise Atılım'dan çok daha tutarlıdır ama çok daha sağdadır. Bu durumda, zaman geçirmeden, "tek doğru siyaset, ikeli siyasettir", ihtarına uymak gerekiyor.



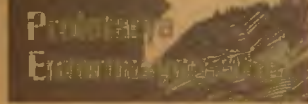
Akarsu pislik tutmaz

Atılım'ın temmuz sayısında bize yapılan haksız ve demagojik saldırıdan sonra İşçinin Sesi'ne yurdun dört bir yanından mektup yağıyor. Yüzünü görmediğimiz, adını duymadığımız bu yiğit yoldaşlarımızın



Andrew Rothstein'in önsözleriyle

R. Yürükoğlu



R. Yürükoğlu'nun yeni çıkan bu kitabını bir kitap göndererek isteyebilirsiniz.

granitten desteği devrim hareketimiz açısından çok sevindiricidir.

Öte yanda, Aydınlık, Tercüman gibi gericiliğin hizmetindeki bazı gazeteler, "TKP bölündü" diye manşet atıyor, "TKP'de batı-doğu ayrıldı", "katılar-yumuşaklar ayrıldı" gibi saçma, yalan yayın yapıyor. Bazı iyi niyetli, temiz yoldaşlar da bu yalanların etkisinde kalarak durumdan duydukları üzüntüyü yazıyorlar.

Oysa üzülecek bir şey değildir bu. Evet, sorunlar vardır. Ve ilk kez halkın önünde tartışılıyor. Kadrolar, her katta, gençtir. Bu ikliğin kullanılan dilde ya da tutumda aşırılıklar getir-mesi kaçınılmazdır. Ama kısa zamanda dengeleneceği inancındayız. Önemli olan, farklı görüşler ve tutumların ilk kez halkın önünde tartışılıyor olmasıdır. Lenin'in şu sözlerini hatırlayalım. "Temel ayrımlar üzerine tam berraklık olmadan, yığın-lara partinin şu lideri, şu örgütleri, şu ya da bu hattı savunuyor diye bilgi vermeden hiçbir şekilde yığın partisi olunamaz, sınıf partisi olunamaz. Bunlarsız da ismine değecek bir parti kurulamaz. Ve biz de onu kuruyoruz."

"Biz iki akımın görüşlerini gerçek olarak berrak olarak ve açıkça herkesin önüne koymayı başardık. Kişisel kurgunluklar, fraksiyoncu kavgalar, çekişmeler, skandallar ve bölünmeler — proleter kitlelere gerçekten ders öğreten iki taktiğin deneyimi ile kıyaslandığında, bütün bunlar saçma kalmaktadır..." (Lenin, c.13, s.159). Alışacağız, öğreneceğiz. Antalya'dan yazan bir yoldaşımızın dediği gibi "TKP'yi kimse bölemez. Ne likidatörler, ne Maoocu yalanlar. TKP halindedir."

1893 yılında Engels şöyle yazıyordu: "Küçük, kapalı bir guruba dönüşmek istemiyorsak tartışmaya açık olmalıyız" (Marks, Engels, Werke. Ed. 22, s.408-8).

Lenin, Engels'in bu görüşünü genişletti ve şöyle dedi: "Sorunu tartışmak, değişik görüşler söyleyip dinlemek, örgütlü Marksistlerin çoğunluğunun görüşlerini anlamak, bu görüşlerin kongre delegelerince onaylanmış kararlar olarak ortaya çıkması ve doğrulukta hayata uygulanması. Bu bütün dünyadaki mantıklı insanların birlik diyeceği şeydir" (Lenin, c.19, s.519).

Öyle, sorunları ortaya çıktığında ve hatta eğer adımıza yaraşır öncüler isek kızmaktan önce görenek açıkça, yoldaşça tartışmak gerekir.

Tarihin gündeminde açıkça tartışılması gereken çok sorun birikti. Yalnızca Emperyalizmin Zayıf Halkası çevresinde kaldırılan toz bulutu değil, kitap-gazete yasaklamalar, "gözlerini kapa görevini yap" tutumu değil. İleri demokratik halk devrimi, UDC, TİP-TSİP-CHP değil. Sizin o ağzınızdan kan saçarak "goşist" dediğiniz akımların tek tek değerlendirilmesi değil. Barışçı devrim hayalleri değil.

TKP'de bugünkü tikanıklığı yaratan çok önemli bir sorunun da artık açıkça görüşülmesi gerekiyor. Hep kabul ediyor ve söylüyoruz ki 1973'de TKP eritilmiştir. Ne tüzüğü, ne programı, ne hücrisi, ne örgütü, ne yönetimi olmuştur (Bu dediklerimiz 1973-74-75 yıllarının yayınlarında kolayca bulunabilir). Şimdi, komünistlerin, işçi sınıfının ve halkın önünde açıkça söylemek gerekir: Kimlerdir bu likidasyonun sorumlusu?

Kimlerdir bu likidasyonun sorum-

lusu ve suçlular cezalandırılmış mıdır? Cezalandırılmıyorsa neden?

Bunlar ve öteki tüm teorik-pratik sorular, sorunlar açıkça tartışılacak ve çözüme bağlanacaktır. Partinin geçmişine bugüne bağlayan sorunlar ve bugün önümüzde duran sorunlar açıkça görüşülmezse, partinin ilk kritik anda kendini birdenbire aciz, güçsüz hissetmesinden başka ne olabilir? Partinin önünde duran sorunlar açıkçüreklik ve soğukkanlılıkla tartışılmazsa, bu sorunların yaşamın zorlamasıyla ortaya saçılması, şaşkınlık ve moral kırılığından başka ne getirebilir?

Bu durumun önüne geçmek zorundayız. Bazı yoldaşlar bizi bugün anlamayabilir. Kulaklara fısıldananların ya da "yurt dışında yayınlanan bir gazete", "baylar" gibi ayıp tanımlamaların etkisinde kalabilir. Kitap, gazete toplamanın, yasaklamanın, yakmanın etkisi altında "terörize" olabilir. Ama bunların hepsi geçicidir. Gececektir. Doğrular ege-men olacaktır.



Savaşımın sonunu kadrolar belirleyecektir

Toplumlarda sınıf savaşımı düzeyi yükseldikçe, bunalım her kurum, her evi pençesine aldırsa, sonuç belirleyici tarihsel dönemlere girdikçe önel öğenin, bilinçli çalışmanın, örgütlülüğün rolü giderek belirleyici olur.

Lenin, bu nedenle, "devrim olgunlaşmış olabilir ama onu yaratacak güçler yetersiz kalabilir" (c.9, s.368), diyor.

Stalin bu nedenle, "herşeyin sonunu kadrolar belirleyecektir" diyor.

Bugün Türkiye'de önel öge geri kalıyor. Ülke nesnel olarak devrim isteyip de siyasal güçler yeterli hazırlıkta olmadı mı "çürüme" gelir. Öyle oluyor.

İşte, böyle bir ortamda kadroların niteliği sorunu giderek öne çıkıyor. Kadrolara yüklenen görevler, sorumluluklar katıyla artıyor.

En başta, hareketimizde boy atan sorunlar pasif bir rahatlık içinde elinin tersiyle itmek yerine düşünmek, geçmişini araştırmak, söylenenleri ilk elden izlemek gerekiyor. Eski bir atasözündeki gibi, "aza sormuşlar nereye, çoğun yanına demiş" değil, doğrunun yanına! Doğrunun yanında duran kadro!

Bugün hareketimizi rahatsız eden tüm yetersizlikler ideolojik, teorik yetersizlikten kaynaklanıyor. Ağzından yanm saatte iki söz çıkan çok ağırbaşlı büyük devrimci tutumları ayıbı örtmeye yetmiyor. Marksizm bilimsel bilim gibi çalışmak gerekiyor. Onun için ideolojik-teorik yönden silâhlanmış, oportünizmi tanımış kadro!

Yalnızca teoriyi bilmek de yetmiyor. İnsan denen varlığın hem çok güçlü, hem çok zayıf yanları var. Oportünistlerin çeşitli yöntemleri var. Kimine etek altından sopa götürüyorlar, kimine "ikbal" açıyor-

lar, "seni bilmem ne yapacağız" gibi ballar çalyorlar. Her iki yolla da yumuşatmayı amaçlıyorlar. Oportünistler böyle ya, burjuvazi daha da usta, çok daha deneyimli. Kalleş. Onun için siyasal yönden yetişkin kadro! Dayatmasını bilen, mevzilerini bırakmayan ama esnek kadro!

Savaşımın yolları, cehennem yollarından çok daha kaygan. Sınıf savaşımında burjuvazi — ne renkte olursa olsun — oportüniste hiç güven olmaz. Herşeyi bekleyeceksin, her yolla yanıt vermeye hazır olacaksın. Onun için pratik yönden usta kadro! Gözünü budaktan sakınmayan, yaratıcı, güçlü ama uyanık ve tedbirli kadro!

Toplumdaki kargaşa dönemleri örgütleri de etkiler, başıbozukluğu kö-rükler. Öte yanda her boydan oportünist, "yetkisini kullanarak" disiplini adına gerçek Leninci disiplini boğazlar. Onun için, Marksçı-Leninci ideolojiji başa alması bir disipline bağlı kadro! Disiplin duygusunu damıtması, onu Program ve Konferans metinlerine bağlamış kadro! Demir, diyoruz, demir disiplini kadro!

Komünistler için can alıcı bir başka koşul da yığınlarla kaynaşma yeteneğidir. En doğru fikirlerin, o fikirler sokakları, alanları dolduran işçi-köylü alaylarında nesnel güce çevrilmezse pek bir anlamı yoktur. Onun için, yığınlarla bağlanma yeteneği olan kadro!

Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının öncüsü komünistler için pusula Lenin'in aşağıdaki sözlerindedir:

"Yığınlarla bağlan.

Onlara yakın yaşa.

Onların ruhsal durumlarını bil.

Herşeyi bil.

Yığınları anla.

Onlara yaklaşabil.

Onların mutlak güvenlerini kazan.

Liderler yettiktikleri yığından,

öncü tüm emek ordusundan kop-

mamalıdır...

Yığınları yaltaklama ve de onlar-

dan kopma" (Lenin, Toplu Ya-

pitlar, Rusça beşinci basım,

c.44, s.497-98).

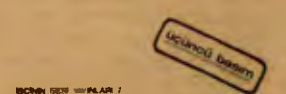
Türkiye devrimci durum yaşıyor. Devrimci durumda iyi değil, olağanüstü kadrolar gerekiyor. Faşistini, emperyalistini, tekelcisi dışının arasında çığneyecek kadro!

Savaşımın sonunu kadrolar belirleyecektir!

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye

R. Yürükoğlu

William Pomeroy'un önsözleriyle



Türkiye devrimci hareketinde yığın tartışmaları yol açan Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye'nin 3. basımı da tükenmek üzeredir. Adresimizden isteyebilirsiniz.

Adres. İşçinin Sesi, 56, Mansfield Rd., Ilford, Essex, England



Türkiye Kürdistanı'nda Devrimci Çizgi Güçleniyor

Süleyman Sakalı

Türkiye'de süregelen bunalım, gelişen devrimci durum bütün gelişmeleri her geçen gün biraz daha keskinleştiriyor. Ülkenin tümü için geçerli olan bu gelişme, Türkiye Kürdistanı'nda en şiddetli bir ulusal baskıyla da bütünleşerek daha büyük boyutlar alıyor. Türkiye Kürdistanı kaynıyor. Toplumun her kesiminden insanlar giderek artan ölçülerde toplumsal, siyasal savaşın içine çekiliyor. Kürt ulusal hareketi yeni bir temel üzerinde hızla yükseliyor. Sosyalist fikirler, sosyalizmin tek kurtuluş yolu olduğu inancı hızla yağmurlar arasında yayılıyor. Bu gelişmeler bağlı olarak da çeşitli örgütlenmeler Türkiye Kürdistanı'nı sanyor.

Türkiye Kürdistanı'ndaki bu gelişme, örgütlenmenin yükselmesi, sosyalizme yönelmesi nesnelidir. Burjuvazi çok uzun yıllar Kürt halkını yok etmek için, oportünizm de yok saymak için uğraştı. Ama Türkiye'nin bütünündeki hızlı kapitalist gelişme Kürdistan'ı dışarda bırakmadı. Gelişen kapitalizm, keskinleşen çelişkiler, yükselen devrimci durum temelinde tüm *yok etme* ve *yok sayma* çabaları iflas etti. Kürdistan'da ulusal hareket, sosyalist hareket yükseldi. Hem de kimseye sormadan...

Komünistlerin görevi, bu gelişmenin doğru devrimci çizgide ilerlemesini sağlamak, başı çekmektir. Gelişimin önüne engel koymak değil!

Yanlışlar, kuşkusuz, her zaman eleştirilmelidir. Ama gelişen bir hareketin gerisinde kalmanın kızgınlığından kaynaklanan suçlamalar eleştiri sayılmaz. Asıl önemlisi, burjuva ulusçuluğunun zehiriyle, Kürdistan'da gelişen hareketlere bir türlü *ısınama* kaynaklanan suçlamalar hiç olmaz. Bu tür yanlışlar, oportünizmin günahlarını Kürt halkına, demokratik devrimci Kürt hareketine yüklemek çabasından başka anlam taşımaz.

Türkiye'de devrimin zaferinin "sosyalizmin tüm temel meselelerinde tutarlı, Marksist-Leninist ilkelere göre örgütlenmiş bir partinin varlığına bağlı" olduğu açıktır. Proletarya enternasyonalizmine sıkı sıkıya bağlılık bunun temelinde yatar. "Enternasyonalizm, bir işçi sınıfı partisi için, lâfla değil, özellikle kendi ulusu tarafından ezilen bir ulusa karşı takınılan tavırla kendini gösterir. Kendi burjuvazisinin ezdiği bir ulusun üstündeki zulmü yiğitçe teşhir etmeyen ve bu zulme karşı yürekli mücadele etmeyen bir parti kendi ulusunun proletaryasını devrimci bir ruhla eğitemez, burjuva politikasının kuyruğundan kurtaramaz ve devrimi başaramaz." Lenin, proletaryanın enternasyonalist ruhla eğitilmesinin önemini her zaman en başta ve önemle vurgulamıştır. Doğru tavır, proletarya enternasyonalizmi temelinde, tüm burjuva önyargılarına karşı savaşılarak alınır. "Bazıları bu ikinci sapmayı önemsemiyorlar ve bu sapa-maya rağmen bu örgütlerin işçi sınıfının partisi olabileceklerini

sanyıyorlar. Oysa sosyal şovenizm de en az sol revizyonizm kadar tehlikeli bir sapmadır. Avrupa'da sosyal şovenizmin birçok işçi sınıfı partisini hangi batağa götürdüğü İkinci Enternasyonal örneği ile canlıdır." Bugün, sosyal demokrat Ecevit hükümetinin Türkiye'yi bunalımdan çıkaramayacağını, tek çıkış yolunun devrim olduğunu görenler giderek artıyor. Kürt devrimcileri de bunu görüyor. "Türkiye burjuvazisinin emekçi kitlelere ekonomik, demokratik tavizler vermeye gücü yetmez. O, ileri kapitalist ülkelerde olduğu gibi işçi sınıfına nisbi rahat şartlar, tüketim olanakları sağlayamaz, bu nedenle de sınıf mücadelesini yumuşatamaz. ...

"Bunalım geçici değildir. Türkiye egemen sınıfları artık ülkeyi yönetemez duruma düşmüşlerdir. Bir çürüme ve yozlaşma devlet organlarının her kesimini sarmıştır." Bu görüşlerin Kürt devrimcileri arasında yayılması, benimsenmesi çok olumlu bir gelişmedir. Çünkü çıkış yolu olmayan burjuvazinin genel olarak ülkede sömürüyü, özel olarak da Kürt halkı üzerindeki baskı ve terörü arttıracığı kuşkusuzdur.

İlen demokratik halk devrimi için savaşta Kürt ve Türk devrimci güçlerinin birliği sağlanmadan başarı olanaksızdır. Komünistler olarak bu birliği sağlamanın, Kürt ulusunun tüm demokratik haklarını, en başta da ayrılma hakkını savunmaktan geçtiğini biliyoruz. Bunu yapmadan, ezen ulus devrimcilerini enternasyonalist ruhla eğitmeden birlikten söz edilemez.

Öte yandan, Kürt devrimcileri "faşizm, emperyalizme ve ulusal zulme karşı demokratik cephenin oluşturulmasından yana" tavrı alıyorlar. Şöyle diyorlar:

"...Biz her iki halkın devrimci ve demokratik birliğinden yanayız, çünkü bu güçbirliği her iki halkı daha güçlü kılacak, daha kolay zaferle ulaştıracaktır. Boş durmayalım, halkımızın devrimci gücünü seferber edelim, örgütlenelim, ama bu mücadelede dostumuz olan emekçi Türk halkıyla, onun devrimci demokratik güçleriyle de dayanışma kuralım, bir cephe ve ortak program üzerinde anlaşalım, diyoruz. Zafer ortak bir zafer, demokratik halk iktidarı ortak bir iktidar olacaktır. Böyle bir iktidar Kürt halkına özgürlük getirebilir ve gerektirir: Kürt halkı kendi kaderini özgürce tayin edecektir: ya demokratik bir birlik, bir federasyon ya da bağımsızlık."

Evet, ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirmek, ileri demokratik halk iktidarını kurmak, Türk ve Kürt emekçilerinin ortak savaşıyla gerçekleşecektir. Bunu gerçekleştirmek için Leninci ilkelere sıkı sıkıya sarılmak gerekir. TKP Programı, "Türkiye Komünist Partisi ulusların yazgılarını kendilerinin çizmesi konusunda Leninci ilkelere bağlıdır" diyor. Bu ilkelere çarpıtılmasına, içinin boşaltılmasına, nereden gelirse gelsin, karşı çıkmak, Kürdistan'da yükselen harekete doğru tavır almak zorundayız. Bu bizim Türk ve Kürt halkına karşı, Türkiye devrimine karşı en temel görevimizdir.



“Polonya Sosyal-Demokratları arasında bölünme”

Bu sayımızda Lenin'in Polonya komünistleri arasındaki bölünme ile ilgili yazısını aktarıyoruz. Polonya devrimcileri her türlü baskıya karşı ilkel hatlarını sonuna kadar savundular. Lenin'in *Toplu Eserler*, c.18, s. 479-482 den aldığımız bu yazıyı aynı türde savaşım veren Türkiye devrimcileri için ilkel tavır önemini belirtiyor.

Polonya sosyal demokratları (komünistleri-İ.S.) arasındaki şimdiki bölünme yıllar önce başlayan bir çatışmanın ürünüdür. 1908'deki 6. Parti Kongresi'nde Yürütme Komitesi ile Varşova ve Dombrova bölge örgütleri arasında keskin bir uyumsuzluk ortaya çıkmıştı. Öyle ki, kongre, Yürütme Komitesi'ne güven oyu vermeyi reddetmişti. Çatışma örgüteldi ama çok büyük siyasal önem taşıyordu. İki yöre örgütü, partinin siyasal konumunu etkileme olanağı tanınması için diretiyorlardı. Partinin atacağı bütün adımların, örgütlerde geniş olarak tartışılmasını istiyorlardı.

Tüm bunlara karşın, Yürütme Komitesi aynı insanların elinde kaldı. Komite'de, başım ünlü Tiska'nın çektiği çoğunluk, partinin zayıflamasından, başsuzluklarından ve karşı devrim koşullarından yararlanarak, eski taktiklere bağlı kaldı. Tiska, Polonya ve Litvanya sosyal demokrasisi (komünist-İ.S.) adına ama Litvanyalıların iradesini hiç dikkate almadan, Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi içinde efendi rolünü oynadı ve dolaplar çevirdi. Partinin siyasetinde, sendikalar, Polonya Sosyalist Partisi'ne tutum, RSDİP içinde Polonyalı sosyal-demokratların (komünistlerin-İ.S.) taktikleri gibi sorunlarda ilkesizlik ve kappalık dönemi başladı. Yürütme Komitesi, kendi siyasetindeki çelişkileri açığa çıkaran ve tutarlı ilkesel bir çizgi isteyen yoldaşların ağzını kapattı. Basında hiçbir tartışmaya izin vermedi. Daha da kötüsü, 'yakın gelecekte', kendi taktiklerine karşı olan yoldaşların protestolarını da kapsayan bir tartışma açmaya süreli

söz verdi. Tiska'nın, tüm partinin iyi tanıdığı ve hepsi de emektar partili olan karşıları Yürütme Komitesi'nden birer birer atıldılar. Bunlardan biri 6. Kongre'de Tiska ile çalışmanın olanaksızlığını vurgulayarak adaylığını yeniden koymayı reddetti. Bir başkası 1909'da atıldı, bir üçüncüsü ise 1911'de Yürütme Komitesi'ne girmeyi reddetti.

Ama 1911 başlarında hareket büyüyüp daha etkin olmaya başlınca, hoşnutsuzluk yerel örgütlerde de kendini göstermeye başladı. "İsyan"ın başını çok önemli ve güçlü bir örgüt olan Varşova örgütü çekiyordu. Varşova örgütü devrimci açıdan en tutarlı örgütü. 1905'den beri Polonya sosyal demokratları (komünistleri-İ.S.) içinde hep sol kanadı temsil etmişti.

Doğal olarak yönetim bundan rahatsız oldu. Ve onu daha "tomurcukken ezme" için hazırlanmaya başladı. Aralık 1911'de Varşova'daki bölgeler arası Konferans, saldırıyı başlatmak için bir işaret oldu. Çünkü Konferans bundan böyle, "bölge"nin parti konferansında daha güçlü bir biçimde temsil edilmesi, yani yönetimin etkisinin azaltılması için inatla direndi. Ama bütün bunlar belânin daha yarısındı. Çünkü Lodz Konferansı'nda da buna benzer bir karar tasarı onaylanmıştı. Varşova başka bir suç daha işlemişti! Bu istemi gelişigüzel bir biçimde değil, belli bir siyasal hedef gözeterek dayattığı kanıtlanmıştı! Konferans Tiska'nın katılmadığı bir dizi siyasal karar onayladı. Yönetimin, Varşova'ya, yürütülen çalışmalarla ilgili hiç bilgi vermemesini eleştirmiş, yönetimin Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi içindeki çalışmalar konusunda partiyeye bilgi vermesini ve "Rusya" siyasetinin Polonya işçilerinden gizli yürütülmesini istemişti.

Dolayısıyla açık bir savaş başladı. Tiska bir dizi "genelge" ve "açıklamalar"la saldırıya geçti. 1) Varşova örgütünün, Parti Tüzüğü'nü ayaklar altına aldığı ve bir ayrılığı başlattığını; 2) Konferans kararlarının boykotçuluk, otzovizm ve anarşizmin

göstergesi olduğunu; 3) Yönetim Varşova örgütü ile aralarında ideolojik bir ayrılık olmadığını, bu nedenle de bölünmenin siyasal bir temele dayanmadığını; 4) Varşova örgütünün var olmadığını, konferansın uydurma olduğunu ve dolayısıyla bir bölünmeden söz edilemeyeceğini; 5) Varşova örgütünün kendi başına tek bir sayfa bile yayınlamaya yetkisinin olmadığını ve yazı çalışmalarını yönetime devretmiş olduğunu; kuralara aykırı olarak kendilerine özgü bölücü bir teknik geliştirip kendi yayınlarını bastıklarını "açıkladı". Ayrıca bir çift Varşovalı "baş belası entellektüel"le ilgili, aile hayatlarının ayrıntılarına da giren bir kişisel değerlendirme yaptı. Bölünmeye bunların neden olduklarını, aslında bunların hiçbir zaman örgütte çalışmadıklarını da anlattı.

Varşova örgütünün sarsılmadığını gören Tiska, sonunda "kahramanca" önlemler alma yoluna gitti. Muhalefetin, yani bölgedeki aktif yoldaşların çoğunun katılmasını engelleneceği uydurma bir konferans çağırma karar verdi. Bu amaçla, güçlü bir örgüt olan Varşova'nın "dağıtıldığını" açıkladı. Ve kendine bağlı iki üç ajanla yeni bir "Varşova örgütü" kurdu.

En rezili ise, Tiska'nın Varşova örgütünü "dağıtma" "nedeni"ydi. İşteklerine boyun eğmeyen Varşova örgütünün polis provakasyonunun aletinden başka birşey olmadığını ilan etti. Üstelik küçük de olsa hiçbir ciddi kanıt getirmeden. Kuşkulandığı tek bir isim yayınlamadı. Daha da ileri giderek, geri çekilme yolunu açık tutabilmek için, Uluslararası Büro'ya, içinde bulunduğumuz koşullarda çalışan herhangi bir başka örgütte de olabileceği gibi, Varşova'da da provakasyon kendini gösterebilir diye, alçakça bir yazı yazdı.

Bir yandan da Varşova örgütünü "dağıtma"yı ve onun Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi dışına düşürülmesini ilân etmeyi uygun gördü. Okuyucu bunun artık guruplar arası bir savaşım değil, suç niteliği taşı-

yan bir olay olduğunu görecektir.

Söylemeye gerek yok, bu cüretkâr davranış, Tiska'nın onursuzluğunu bin kat artırdı. Provakasyon olayını incelemek üzere, kendi atadığı komite, kendisine karşı çıktı. Tiska buna, uzun yıllardan beri parti üyesi olan, dünya çapında güven kazanmış Polonya sosyal-demokrasisinin (komünist-İ.S.) üç liderini partiden atarak yanıt verdi. 44 eski üye, devrimci onuru zedeleyen bu karara karşı çok sert bir protesto yayınladılar. Bölge içinde ve dışında insanlar, "yönetim" in hesap vermeye çağırılması için direndiler. Söylemeye gerek yok, Varşova örgütü Tiska'yı hoşnut etmek için kendisini dağıtmadı, bugünkü zor koşullarda çalışmalarını sürdürüyor. Varşova işçi temsilciliği seçimlerinde önemli bir başarı kazanan muhalefet oldu. Seçimlerde sosyal demokratlar (komünist İ.S.) öteki tüm partiler üzerinde mutlak çoğunluk kazandı. 34 sosyal demokrat (komünist İ.S.) delegeden 31'i muhalefeti destekliyor. 2'si ortada. Yalnızca biri Tiska'yı destekliyor. Öte yandan çalışmaların yönetim ve yandaşları tarafından sürdürüldüğü illerin tümünde seçimler kaybedildi.

Umarız, Tiska'nın yol açtığı bu bayağı ve yakaşksız ağzı dalaşı, yakında sona erer ve ilkel üzerindeki ayrılıklar açıkça ortaya çıkar. Polonya işçi sosyal demokratlarının (komünist-İ.S.) Rus yoldaşlarıyla daha yakın örgütsel ilişkiler kurma isteği bir anlam kazanır. Tiska'nın Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi içindeki davranışları, yönetimin partinin tümünden kopmasına ve RSDİP içinde tek bir yandaşının kalmamasına neden oldu. Ve her iki taraf da (likidatörler ve anti-likidatörler) Tiska ve "yönetim" nin garip ve ilkesiz "taktikler"ine omuz silkiyorlar. Polonya sosyal demokrasisinin (komünist-İ.S.) ilkesiz bir komplocunun elinde oyuncak olmaktan çıkıp partiye bağlı işçi sosyal demokratların (komünist-İ.S.) kendi ilkeleri ve taktiklerine dayanan bir örgüt olacağı zaman yakındır.

Bu sayımızda yeni bir karikatürümüzün çizimini sunuyoruz.

OPORTÜNİST RELEVE GİRE DEVRİMCİ DURUM:



Cemil Sıfahar

Parti disiplini



İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI 9

Çıkıyor!

Faşizm tehlikesi ve devrimci eylem

Derinleşen bunalımla birlikte ülkemizde faşizm tehlikesi de artıyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazi bunalımın yükünü işçilere, emekçilere yüklemek, gelişen işçi sınıfı hareketini kanla, terörle bastırmak için faşizm seçeneğini *zortuyor*. Sıkıyönetimin ilânı, böylelikle militarist kligin yoldara *doğrudan* müdahalesi bu yolda atılmış ciddi bir adımdır. Sıkıyönetim, işçi sınıfımıza, halkımıza karşıdır. Günümüz olaylarına doğru bakabilmek için bu gerçeği açıkça görmek gerekir.

Sıkıyönetimi başka türlü değerlendirmek, sıkıyönetimden iyi şeyler beklemek, "sıkıyönetimi iyi şeyler yapmak için etkileme" taktiğini ileri sürmek, sıkıyönetimden medet ummaktır. Böylesi bir tutum sağ oportünizmdir.

Bugün faşizm tehlikesi artmıştır. Nesnel durum budur. Ama bu gerçeğin sadece bir yüzüdür. Faşist tirminin hızlandığı 12 Mart sonrası dönemde başını işçi sınıfımızın çektiği ilerici demokratik güçlerin savaşını da geliştirmiştir. Türkiye işçi sınıfı hareketi sürekli ve sıçramalı bir yükseliş içindedir. 1 Mayıslar, 16 Eylüller bu yükselişin somut kanıtlarıdır. İşçi sınıfımız olayların gidişine kendi bağımsız politikasının dam-

gasını vurmaya başlamıştır. Bugün Türkiye'de hiç kimse işçi sınıfını, onun politik örgütü TKP'yi hesaba katmadan politika yürütemiyor. Uzun yıllar TKP'yi yığınlardan saklamak için "TKP yoktur" diyen burjuvazi şimdi "Herşeyi TKP yapıyor" diyor. Sadece işçi sınıfımız değil, tüm ulusal demokratik güçler hızla bilinçlenip örgütleniyorlar. **Aktif** bir biçimde ileri demokratik halk devrimi savaşına katılıyorlar. Bugün tekelci burjuvazi ülkeyi istediği gibi yönetemiyorsa, bu sadece kendi güçsüzlüğünden değildir. Aynı zamanda halk yığınlarının *eskisi gibi yönetilmek istememe* bilincinin giderek belirginleşmesindedir. Bunalımın derinliği, değişik burjuva politikalarının kısa dönemde iflâsı, hükümetlerin hızla yıpranması, ülkemizde *devrimci durumun* giderek olgunlaştığını gösteriyor. Devrimci durum toplumun önüne seçenekleri de netçe getiriyor: Bunlardan biri emperyalizmin, gerici NATO çevrelerinin, işbirlikçi tekelci sermayenin seçeneğidir: *Faşizm*. Öteki, işçi sınıfımız, emperyalizme ve tekelere karşı olan tüm halkın seçeneğidir: *Sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi*. Bunun dışındaki üçüncü yollar Türkiye'de geçerli olamaz. Denense de kalıcı olamaz.

Ecevit hükümeti deneyi bunu doğruluyor.

İşçi sınıfımızın, TKP'nin seçenek olarak devrimi, devrimci yoldan kurulacak "İleri demokratik erk"i hedef göstermesi bundandır. Ve bu Türkiye'de belirlenebilecek tek doğru stratejik hedeftir.

Yığınlara stratejik hedef gösterilmeden anti-faşist savaşım başarıya ulaştırılmaz. Tarih gösteriyor ki, işçi sınıfı yığınlara devrimci seçeneği göstermezse faşizm bundan yararlanır. Bir çok ülkede faşizm, yığınların gözünde devrimci seçeneğin blanklaştığı, bu nedenle yığınların ve umutsuzluğun arttığı koşullardan yararlanarak gelmiştir. O halde, stratejik hedefi bir an bile unutmayan, sadece faşizmi geriletmeyi değil, toplumu devrime götürme hedefini de kapsayan bir politika, yalnız böyle bir politika doğru ve devrimci olabilir.

Sıkıyönetimin ilânından sonra artan faşist tehlikeye karşı tüm anti-faşist güçlerin yığın eylemleri temelinde birliğini sağlamalıdır. Ulusal demokratik güçlerin eylem birliği somut anti-faşist çıkışlarda, yığınsal gösterilerde ve günlük anti-faşist çalışmada sağlanmalıdır. Bunun olanaqları vardır ve gelişmektedir.

Yapılacak eylemlerin ana vuruş noktası, sıkıyönetimin kaldırılması, MHP'nin, ÜGD'nin kapanması, Türkeş'den, Demirel'den onları besleyen para babalarından hesap sorulması istemlerinde somutlaşmaktadır. Kimi küçük burjuva devrimcileri bu belgeleri, "faşizmi bireyselleştirdiği" için eleştiriyorlar. MHP'nin ve yan örgütlerinin kapatılmasının, Türkeş'in tutuklanmasının faşizmin yenilmesi demek olmadığını herkes biliyor. Ama MHP'nin kapatılması, Türkeş'in tutuklanması, faşizmin konumlarında gerileme, ciddi bir darbe yemesi demektir. Bu da önemli bir kazanımdır.

Tüm anti-faşist güçlerin ortaklaşa düzenleyecekleri somut hedefli, örgütlü, disiplinli eylemlerle alanlara çıkma günü gelmiş geçiyor.

Başını işçi sınıfımızın çektiği anti-faşist güçler faşizmi yenecek güçtedir.

Halkın can güvenliğini korumak için, anti-faşist halk direnişini utku-ya ulaştırmak, ulusal zulmü kaldırmak, ileri demokratik halk devrimini başarmak için ileri. Bütün bunları başaracak olan ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği için ileri...

Ş.H.
İzmir

Namibya kazanacak

Zeynep Arbat

Güney Afrika Cumhuriyeti, kafatasçılığın ve saldırganlığın yasal olduğu ender ülkelerden biridir. İşgal ettiği ülkelere bir tanesi olan Namibya'da SWAPO öncülüğünde kıran kırana bir halk kurtuluş savaşı sürüyor.

Dünya emperyalizminin bu saldırgan ülkesi, parlamentodan birkaç yıl önce bir kanun geçirdi ve çıkarlarına ters düşen herhangi bir Afrika ülkesini işgal etme kararını aldı. Son bir yıldır da NATO, kendi saldırgan askeri örgütünün bir benzerini, Güney Yarımküre'de bir Güney Atlantik Askeri Paketi olarak örgütlemeye çalışıyor. Güney Afrika Cumhuriyeti'nin başını çektiği Avustralya, Yeni Zelanda, Arjantin, Brezilya ve diğer gerici Latin Amerika ülkelerini içerecek bu pakt, emperyalizmin saldırganlığını bir üst düzeye getirecek. Bu aynı zamanda Güney Afrika Cumhuriyeti'ni nükleer silahlarla donatmak için bir bahane olarak kullanılacak.

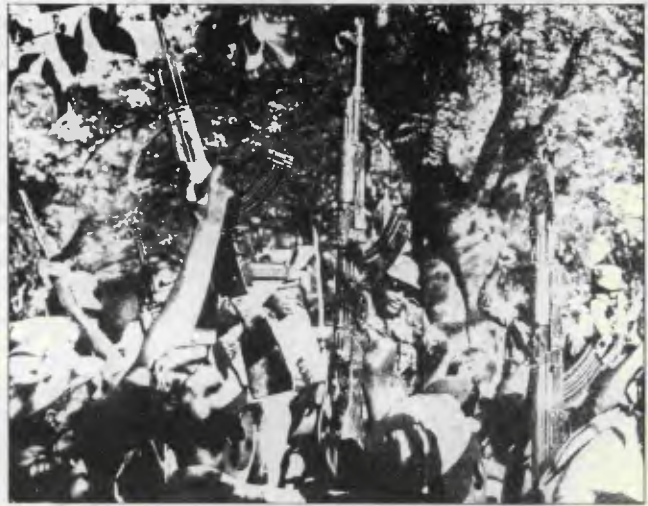
Uluslararası platformda da ilişkiler bu yolda çerçevesinde gelişiyor. Son bir yıldı, Paraguay ile Güney Afrika Cumhuriyeti arasında ilişkiler sıklaştı. Avustralya, yakınlarında kafatasçı Güney Afrika Cumhuriyeti ile dostluk ilişkilerini resmen açıkladı. İsrail ise Güney Afrika Cumhuriyeti'nin dünya ahret kardeşi. Kendine yıllarca yetecek petrol stokunu Güney Afrika Cumhuriyeti, Şah rejimi sırasında

İran'dan aldı.

Güney Afrika Cumhuriyeti'nin Namibya'yı işgal etmesi o ülke halkını ve doğal zenginliklerini en vahşi biçimde sömürmesinin yanı sıra, komşu ülkelere bir saldırı üssü olarak kullanıldığını da getirdi. Angola MPLA öncülüğünde halk kurtuluş savaşı verirken, karşı devrimci UNITA ve FNLA Namibya'da Güney Afrika Cumhuriyeti'nin desteği ile eğitiliyordu. Angola, Botswana ve Namibya'ya saldırılar hâlâ sürüyor. Gericici Afrika rejimi bu saldırılar için paralı askerlerden oluşmuş birlikler kullanıyor. İsrail, Batı Avrupa ve ABD'den getirtilen kiralık katillerin arasına Şili ve İspanya'dan getirtilenler de serpiştiriliyor. Silâhsız halka saldırırken, İspanyolca konuşan bu askerler aracılığı ile bunların Kübalı askerler olduğu izlenimi verilmeye çalışılıyor.

Oysa Afrika halklarının bilinci, dünyanın politik güçler dengesiyle beraber hızla değişiyor. Dünya sosyalist sistemi, kurtuluş hareketlerinin niteliğini ve sonuçlarını belirliyor. Namibya halkı yalnız olmadığını biliyor. Afrika'nın güneyindeki ırkçı, en faşist rejime karşı silahlanıyor.

Güney Afrika Cumhuriyeti'nin ordusunun da gerçekte inandırılmak istendiği kadar, güçlü ve düzenli olmadığını Namibya halkı anladı. Soweto, Şarpevill, ve Namibya'da yüzlerce silâhsız insanı göz korpmandan vuran ordu, kararlı SWAPO gerillaları ile karşılaşıncı, silâhlarını bırakıp kaçıyor veya teslim oluyor.



SWAPO gerillaları silâh elde savaşıyor

SWAPO, silâh, cephane, yiyecek ve ilaç gereksinimlerinin büyük bir kısmını Güney Afrika Cumhuriyeti'nin ordusundan ele geçirdikleriyle karşılıyor.

SWAPO'nun başkanı Sam Njomo, halkın kararlı savaşımını şöyle dile getiriyor: "Ülkemiz faşist bir rejim tarafından işgal edilmiştir. Fakat halkımızın kararlılığı nedeniyle, artık, Namibya halk ordusunun düşmana öldürücü darbesini indireceği

andan söz edebiliriz. Namibya'nın kurtuluşu kaçınılmazdır. Pretorya'nın faşist yönetimi bizim sonul utkumuzu engellemez. Aynı şey, Zimbabwe'de savaşan yoldaşlarımız için de geçerlidir. Onlar için de utku kaçınılmazdır."

Kararlı ve bilinçli bir halk savaşının önünde hiçbir güç duramaz. Vietnam bunun en canlı örneği. Namibya'da da utku mutlak halkın olacaktır.

TKP halkındır bölünemez

Türkiye'de günlük olarak yayımlanan ve ismi "Aydınlık" olup kendisi karanlık olan gazete sanki başka bir haber yokmuş gibi "TKP bölündü" manşetini attı.

Daha sonra bir sürü uydurmalara yayını sürdürdü. Bilindiği gibi Aydınlık, Maoçu bataklığın günlük yayın organıdır. Bu gazete CIA ve Çin hegemonyacılarından parasal destek görür.

Neydi bu manşeti atmakla Aydınlık'ın amacı? Herşeyden önce faşist MHP tam köşeye kısırlıırken, faşist katiller yakalanıp onların arkalarındaki de ortaya çıkarılacağı anda Aydınlık "sınıf arkadaşı" MHP'nin üzerinden dikkatleri çekmek istedi.

Sözümüne bir sürü yalanla TKP'yi İngiltere ve D. Almanya kanadı olarak ikiye ayırıverdi!... TKP halkındır. Onu halktan ve işçi sınıfından

kimse soyutlayıp atamaz. TKP sizin tekkeniz gibi 100-200 kişilik "profesyoneller" örgütü değildir. TKP binlerce neferiyle savaş alanlarındadır ve sizler gibi sosyalist sistemle demokrasi güçlerine emperyalizmle birlik olup saldırırmaz.

TKP'den korkuyorsunuz beyler. Korktuğunuz için o Maoçu çığırtkanlığınızla yalancı manşetler atıyorsunuz. Korkmakta haklısınız beyler. Kamboçya'da ve Vietnam'da yediğiniz tokatları son sanmayın. Yarın Türkiye'de de "sınıf arkadaşları"mla beraber yediğiniz gibi Çin'de de yiyeceksiniz işçi sınıfının ve Marksizm'in tokadını...

TKP'yi kimse bölemez, ne likidatörler, ne Maoçu yalanlar. TKP halkındır...

M.L.
Antalya

Sosyalist Vietnam Luong Bang'ı kaybetti

İngiltere Türkiye İlericiler Birliği, Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti İkinci Başkanı Nguyen Luong Bang'ın ölümünün üzüntüsünü Vietnam halkı ile paylaştı. Londra'daki Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti Elçiliği'ne giderek elçiyi başsağlığı diledi. Vietnam Elçiliği de aşağıdaki mesajı İTİB'e gönderdi.

"Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti Elçiliği, Vietnam Komünist Partisi Merkez Komitesi üyesi ve Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti İkinci Başkanı Ekselans Nguyen Luong Bang'ın ölümü nedeniyle göndermiş olduğunuz başsağlığı dileklerine içtenlikle teşekkürlerini sunar.

"En iyi dileklerimizle."

Maden-İş'in 32. yılını kutluyoruz

Maden-İş Sendikası'nın kuruluşunun 32. yılını, İngiltere Türkiye İlericiler Birliği aşağıdaki mesajla kutladı:

"Değerli dostlar, yoldaşlar, "Sıkıyönetimlerin, faşist tirmanışın halkımıza kan kusturduğu bir dönemde 32. yılınızı kutluyorsunuz. Devrimci durumun derinleştiği şu dönemde faşizmi ezecek olan devrimci eylemdir, ileri demokratik halk devrimidir.

15-16 Haziranlardan geçmiş yiğit işçi sınıfımız önderliğinde halkımız, sınıf uzlaşmacılığın da, oportünizmi de kırıp parçalayacaktır. İTİB olarak yolumuz işçi sınıfının savaş yoludur. 32. yılınızı candan kutlarız.

"Yaşasın Maden-İş!"

İngiltere Türkiye İlericiler Birliği



İTİB militanları Yaz Taarruzu için Cambridge Festivalinde döner satıyorlar.

Yaz Taarruzu son haftasına girdi

İTİB'in 10 Haziran 1979'dan bu yana sürdürdüğü Yaz Taarruzu sonuna yaklaşıyor. İTİB üyeleri devrimci özveri yarışının son günlerinde örgütlerine daha fazla katkıda bulunabilmek için çalışmalarını yoğunlaştırdılar. Pazar toplantılarında, o güne kadar en fazla katkıyı yapmış olana verilen "Yaz Taarruzu kupası"nı alabilmek için herkes birbiriyle yarışıyor. Kupa elden ele dolaşiyor. 19 Ağustos günü yapılacak bitiş toplantısında kupa, Yaz Taarruzu'na en büyük katkıyı yapmış militanda kalacak.

Yaz Taarruzu İngiltere'deki Türkiye işçileri arasında da büyük ilgiyle karşılandı. İTİB'in geleneksel sempatanları olan Kalvin işçileri Yaz Taarruzu'na aralarında topladıkları eşyaları bağışladılar.

Öte yandan İTİB'in sürdürdüğü taarruz İngiltere'deki örgütler arasında da ilgi uyandırdı. Kürt Öğrenci Federasyonu'ndan gelen temsilciler pazar toplantısına katıldılar. Top-

lantıyı ilgiyle izleyen Kürt öğrenciler, örgütleri adına bağış yaptılar. Son hafta ise Yaz Taarruzu toplantısına Britanya Yeni Komünist Partisi üyelerinden bir grup katıldı.

Aynı toplantıda bir İTİB üyesinin kendi elleriyle hazırladığı bir plaket açık arttırmayla satıldı. Plaketin üstünde damgalı bir Lenin pulu ve "Ortaçlık oportünizmin incir yaprağıdır" yazısı vardı. Açık arttırmaya toplantı salonunda bulunanlar coşkuyla katıldılar. Ve elde edilen gelir Yaz Taarruzu'na aktarıldı.

Yaz Taarruzu'nun sonuna yaklaşırken İTİB militanlarının büyük çoğunluğu başta saptadıkları yükümlüğünü tamamlamış durumda. Artık herkes yükümlülüğünün ne kadar üstüne çıkmış olduğunu ölçü alıyor.

İTİB üyeleri burjuvaziye ve oportünizme karşı Yaz Taarruzu'ndan bu kez de başarıyla çıkacaklar. Gösterdikleri devrimci özveri örgütümüzü daha da güçlendirecek!

